

ZAKON
O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O DAVKU NA DODANO VREDNOST

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM PREDLOGA ZAKONA

Zakon o davku na dodano vrednost, ki ureja sistem obdavčevanja dobav blaga in storitev z davkom na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV), je bil v Sloveniji uveden s 1. julijem 1999. Od takrat je bil večkrat spremenjen in dopolnjen, nazadnje z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost ZDDV-1F (Uradni list RS, št. XX/12).

Zakon o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11 in XX/12; v nadaljnjem besedilu: ZDDV-1) je usklajen z zakonodajo Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU) z navedenega področja, predvsem z Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 347 z dne 11. 12. 2006, str. 1), nazadnje spremenjene z Direktivo Sveta 2010/88/EU z dne 7. decembra 2010 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost, v zvezi s trajanjem obveznosti spoštovanja najnižje splošne stopnje (UL L št. 326 z dne 10. 12. 2010, str. 1), (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2006/112/ES).

Glavni namen tokratnih sprememb ZDDV-1 je prenesti del določb Direktive Sveta 2008/8/ES z dne 12. februarja 2008 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede kraja opravljanja storitev (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2008/8/ES), ki morajo biti uveljavljene s 1. januarjem 2013 in določb Direktive Sveta 2010/45/ES z dne 13. julija 2010 o spremembah Direktive 2006/112/ES glede pravil o izdajanju računov (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2010/45/ES), ki morajo biti prenesene v nacionalno zakonodajo najpozneje do 31.12.2012 in se morajo uporabljati od 1. januarja 2013.

Direktiva Sveta 2008/8/ES, ki je uveljavila nova pravila glede kraja opravljanja storitev je bila večinoma prenesena v slovenski pravni red z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1B (Uradni list RS, št. 85/09), v delu, ki določa kraj opravljanja storitev s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, zabavnih in podobnih storitev pa z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1C (Uradni list RS št. 85/10), ki je bil uveljavljen s 1.1.2011. S 1. januarjem 2015 bo potrebno v ZDDV-1 uveljaviti pravila iz Direktive Sveta 2008/8/ES, ki so povezana s krajem opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev radijskega in televizijskega oddajanja in elektronskih storitev.

Spremembe v tem predlogu, povezane z Direktivo Sveta 2008/8/ES, se nanašajo na drugi odstavek 56. člena Direktive Sveta 2006/112/ES, ki določa posebno pravilo glede kraja opravljanja storitev pri dajanju prevoznih sredstev in zasebnih čolnov v dolgoročni najem osebi, ki ni davčni zavezanec. Dajanje v dolgoročni najem prevoznih sredstev osebam, ki niso davčni zavezanci, bo obdavčeno po kraju, kjer ima najemnik sedež. Kraj opravljanja storitev pri dajanju v dolgoročni najem zasebnih čolnov pa bo obdavčeno po kraju, kjer je čoln dejansko dan na razpolago najemniku.

Po sedanjih pravilih v zvezi z določitvijo kraja opravljanja storitev pri dolgoročnem najemu prevoznih sredstev osebam, ki niso davčni zavezanci, velja splošno pravilo, po katerem se kraj obdavčitve v teh primerih določa po kraju, kjer ima sedež svoje dejavnosti izvajalec (najemodajalec). Uporaba dveh različnih pravil pri najemu prevoznih sredstev, glede na to ali je naročnik davčni zavezanec ali ne, ni primerna. Posledica veljavnega pravila, ki zajema obdavčenje v kraju sedeža izvajalca je lahko selitev družb, ki se ukvarjajo z najemom prevoznih sredstev v države članice, ki uporabljajo nizke stopnje DDV oz. v države članice, ki imajo ugodnejša pravila za odbitke. Zato je primerno vzpostaviti pravila, ki zagotavljajo, da se DDV plača v kraju potrošnje. Z novim pravilom se tako izenačujejo pravila glede

določitve kraja opravljanja storitev pri dolgoročnem najemu, ne glede na to ali je naročnik storitve davčni zavezanec ali ne.

Neusklajena pravila glede nastanka obveznosti obračuna DDV od transakcij znotraj Unije v praksi povzročajo težave, neusklajeno je tudi poročanje po rekapitulacijskih poročilih, zato je treba to pravilo spremeniti v smeri, da dobavitelj dobavo blaga znotraj Unije poroča v rekapitulacijsko poročilo v istem obdobju poročanja kot pridobitelj prijavi pridobitev znotraj Unije v obračunu DDV. Trenutno tudi ni določeno, kdaj se dobave znotraj Unije štejejo za zaključene, če se opravljajo neprekinjeno v obdobju, daljšem od koledarskega meseca. Da bi se preprečile goljufije, bi moral davčni zavezanec o teh dobavah poročati mesečno, zato je treba določiti, kdaj se takšne dobave štejejo za zaključene. Spremembe teh pravil so v zakonodaji EU vključene v Direktivo Sveta 2010/45/ES, ki se v zakonodajo Republike Slovenije prenaša s tem predlogom zakona.

Za pravilno delovanje notranjega trga so potrebna usklajena skupna pravila EU glede izdaje računov. Prvi poskus uvedbe skupnih pravil je bil opravljen z Direktivo Sveta 2001/115/ES z dne 20. decembra 2001 o spremembi Direktive 77/388/EGS z namenom poenostavitve, modernizacije in usklajevanja pogojev, določenih za izdajanje računov v zvezi z davkom na dodano vrednost (UL L št. 15 z dne 17. 1. 2002, str. 24), ki je bila v slovenski pravni red prenesena z Zakonom o spremembah in dopolnitvah zakona o davku na dodano vrednost –ZDDV-C (Uradni list RS, št. 101/03), ki se je začel uporabljati 1. maja 2004. Vendar pa cilj poenostavitve, posodobitve in uskladitve pravil za izdajanje računov ni bil v celoti dosežen. Mnoge možnosti, ki so trenutno na voljo državam članicam povzročajo še večjo neusklajenost pravil glede izdajanja računov, še posebej kar zadeva pravila za elektronsko izdajanje računov, ki trenutno predstavljajo ovire za povečano uporabo elektronskega izdajanja računov.

Evropska komisija (v nadaljnjem besedilu: Komisija) je že v Sporočilu Komisije »Evropa 2020 - Strategija za pametno, trajnostno in vključujočo rast« določila vizijo visoko konkurenčnega evropskega tržnega gospodarstva ter poudarila ključen pomen polnega izkoriščanja gospodarskih in družbenih prednosti digitalne družbe. Poudarjena je bila zahteva po enaki obravnavi elektronskih in papirnih računov. Obstoječa pravila za izdajanje elektronskih računov v Evropi so še vedno razdrobljena na nacionalni ravni in večina potenciala elektronskega izdajanja računov še vedno ni izkoriščena, kar gre v škodo tako potrošnikom, kot tudi podjetjem. Poleg tega je izmenjava elektronskih računov še vedno zapletena in draga, zlasti za mala in srednja podjetja. Zato je prednosti elektronskega izdajanja računov treba izkoristiti in odpraviti ovire za njihovo izdajanje. Po trenutni ureditvi zlasti različne pravne zahteve glede elektronskih podpisov v posameznih državah članicah povzročajo težave v čezmejni interoperabilnosti. Te težave prispevajo k upočasnitvi uvedbe čezmejnih rešitev na področju elektronskega izdajanja računov, v primerih, ko se pri teh uporabljajo elektronski podpisi. Pomanjkanje interoperabilnosti med različnimi poslovnimi modeli in rešitvami pa pomeni tudi tveganje, da bodo morala zlasti mala in srednja podjetja pri izmenjavi elektronskih računov vlagati več v ustrezne sisteme in rešitve, zato je treba najti ustrezne rešitve. Problem predstavlja tudi to, da ni splošno veljavnega standarda za elektronsko izdajanje računov.

Posebna ureditev po plačani realizaciji se med davčnimi zavezanci, ki izpolnjujejo pogoje za uporabo te ureditve, kljub veliki plačilni nedisciplini razmeroma zelo malo uporablja. Vzrok je predvsem v povečani administrativni obremenitvi davčnih zavezancev in s tem povezanimi višjimi stroški vodenja računovodstva. Da bi posebna ureditev po plačani realizaciji bila bolj privlačna zlasti za male davčne zavezance, bi jo bilo potrebno poenostaviti.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1. Cilji

Cilj predloga zakona je uskladitev ZDDV-1 z:

- Direktivo Sveta 2008/8/ES in
- Direktivo Sveta 2010/45/ES .

Z Direktivo Sveta 2008/8/ES se zasleduje cilj izenačitve pravil glede določitve kraja opravljanja storitev pri dolgoročnem najemu prevoznih sredstev, in sicer ne glede na to ali je naročnik storitev davčni zavezanec ali ne.

Z Direktivo Sveta 2010/45/ES se zasledujejo cilji poenostavitve, posodobitve in uskladitve pravil glede izdajanja računov in uskladitev pravil glede nastanka obveznosti obračuna DDV pri transakcijah znotraj Unije, kar se še posebej želi doseči z naslednjimi ukrepi:

- določiti enaka pravila za nastanek obveznosti obračuna DDV pri dobavah in pridobitvah blaga znotraj Unije. Tem pravilom sledijo tudi pravila za izdajo računa z določitvijo skrajnega roka za izdajo računa pri dobavah blaga znotraj Unije,
- natančneje določiti pravila, ki veljajo za izdajo računa,
- odpraviti ovire za elektronsko izdajanje računov z zahtevo po enaki obravnavi elektronskih in papirnih računov s čimer se omogoča popoln prehod na izdajanje elektronskih računov in zasleduje cilj spodbujanja izdajanja elektronskih računov,
- uvesti poenostavljene račune tudi v določenih primerih izdaje računa med davčnimi zavezanci in
- poenostaviti posebno ureditev obračunavanja DDV po plačani realizaciji.

S poenotenjem pravil za izdajo računa se bodo zmanjšale upravne obremenitve in administrativna bremena davčnim zavezancem, s čimer se zasleduje akcijski program zmanjšanja upravnih obremenitev v EU za 25%, ki ga je Komisija predstavila že januarja 2007. Poleg tega je cilj predloga zakona, da se zlasti glede izdaje elektronskih računov upoštevajo nove tehnologije, ki zagotavljajo pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost računa. Z navedenimi ukrepi se prispeva tudi k doseganju ciljev lizbonske agende, ki se osredotoča na gospodarsko rast in delovna mesta.

Predlog zakona zasleduje tudi predlagane ukrepe iz Sporočila Komisije z dne 25. junija 2008 »Najprej pomisli na male - Akta za mala podjetja« za Evropo» in sicer z razširitvijo področja uporabe poenostavljenih računov, zlasti tistih računov, ki se nanašajo na manjše zneske (do 100 evrov). Poleg tega se poenostavlja posebna ureditev obračunavanja DDV po plačani realizaciji.

Z odpravo ovir za elektronsko izdajanje računov se sledi tudi Digitalni agendi za Evropo, akcijskega načrta Komisije za povečanje gospodarske rasti EU iz maja 2011, ki daje pomembno vlogo doseganju enotnega digitalnega trga ter poziva k odpravi regulativnih in tehničnih ovir, ki preprečujejo množično sprejetje elektronsko izdanih računov.

Cilj predloga zakona je tudi boj proti davčnim goljufijam, zlasti goljufijam tipa »davčni vrtiljak«. S predlogom zakona se natančneje določajo pravila za nastanek obveznosti obračuna DDV in roka za izdajo računa pri transakcijah znotraj Unije, s čimer bo zagotovljena hitrejša izmenjava informacij po rekapitulacijskih poročilih med državami članicami, zagotovljena pa bo tudi boljša kakovost izmenjanih informacij.

2.2. Načela

Predlog zakona ne odstopa od temeljnih načel obračunavanja DDV, na katerih temelji veljavni zakon.

Nova pravila v zvezi s krajem opravljanja storitev pri dajanju prevoznih sredstev v dolgoročni najem osebi, ki ni davčni zavezanec, upoštevajo načelo obdavčitve po namembnem kraju.

S predlaganimi spremembami pravil o izdajanju računov se bo zagotovilo enotnejše izvajanje te ureditve na ozemlju Unije.

Nova pravila glede DDV pri izdajanju računov upoštevajo načelo enake obravnave računov v papirni in elektronski obliki.

2.3. Poglavitne rešitve

S predlogom zakona se predlagajo naslednje poglavitne rešitve:

- v zvezi s krajem opravljanja storitev

Z 2. členom se jasneje določa, da se prenosi blaga iz Slovenije v drugo državo članico za namene cenitve blaga ali dela na njem ne štejejo za dobavo blaga za namene DDV, če se blago po cenitvi ali opravljenem delu na njem vrne davčnemu zavezancu, za katerega je bila storitev opravljena, v Slovenijo. Predlog ne pomeni vsebinske spremembe.

S 3. členom se uvaja posebno pravilo glede kraja opravljanja storitev pri dajanju prevoznih sredstev v dolgoročni najem osebi, ki ni davčni zavezanec. V skladu s tem pravilom je kraj opravljanja storitve dolgoročnega najema kraj, kjer ima najemnik svoj sedež, stalno oziroma začasno prebivališče. Izjema je določena v primeru dolgoročnega najema zasebnega čolna osebi, ki ni davčni zavezanec. V tem primeru se za kraj opravljanja storitev šteje kraj, kjer je čoln dejansko dan na razpolago najemniku. S tem pravilom se zasleduje cilj obdavčitve v namembnem kraju.

- v zvezi s pravili o nastanku obveznosti obračuna DDV pri transakcijah znotraj Unije

S 4. in 6. členom je določena uskladitev pravil glede obveznosti nastanka obračuna DDV pri dobavah znotraj Unije s pravili glede nastanka obveznosti obračuna DDV pri pridobitvah znotraj Unije. Z uskladitvijo pravil bo zagotovljena primerljivost informacij po rekapitulacijskih poročilih za dobave blaga znotraj Unije z informacijami po obračunih DDV za pridobitve blaga znotraj Unije. S tem bo zagotovljena tudi pravočasnost izmenjave informacij za potrebe nadzora pravilnosti obračuna DDV pri pridobitvah blaga znotraj Unije. Obveznost obračuna DDV pri dobavah blaga znotraj Unije tako nastane na dan izdaje računa, v kolikor pa račun ni izdan, nastane obveznost obračuna DDV 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek. Tem pravilom tako sledi tudi pravilo za nastanek obveznosti obračuna DDV pri pridobitvah blaga znotraj Unije, in sicer obveznost obračuna DDV nastane ob izdaji računa. Če pa račun ni izdan, nastane obveznost obračuna DDV najkasneje 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

Da je pravočasnost izmenjave informacij zagotovljena za vse dobave blaga enako, se uvaja novo pravilo za primere opravljanja neprekinjenih oproščenih dobav znotraj Unije v obdobju, daljšem od koledarskega meseca. Le-te se štejejo za zaključene na koncu vsakega koledarskega meseca.

Pri predplačilih za opravljeno dobavo blaga znotraj Unije se pravilo za nastanek obveznosti obračuna DDV pri predplačilih ne uporabi, temveč se DDV obračuna šele, ko je dobava blaga znotraj Unije opravljena.

Pravilom za nastanek obveznosti obračuna DDV pri dobavah znotraj Unije sledijo tudi pravila za izdajo računa (12. člen predloga zakona).

– v zvezi s popravki obračunanega DDV v insolventnih in izvršilnih postopkih

V primerih, ko davčni zavezanec prejme plačilo ali delno plačilo za opravljeno dobavo blaga ali storitev, v zvezi s katero je uveljavljal popravek (znižanje) obračunanega DDV po zaključku insolventnih ali izvršilnih postopkov oziroma je uveljavil popravek (znižanje) obračunanega DDV od priznanih terjatev ob začetku insolventnih postopkov, mora od prejetega zneska obračunati DDV. V teh postopkih se namreč ob izpolnjevanju pogojev zniža le obračunani DDV, ne pa tudi davčna osnova. Neplačilo računa namreč ne vpliva na višino davčne osnove opravljene dobave blaga ali storitev, temveč le na pravice upnika do dolžnika v navedenih postopkih, da zmanjša obračunani DDV, kar vpliva na znižanje njegove davčne obveznosti. Temu ustrezno je torej treba popraviti tretji in peti odstavek 39. člena ZDDV-1.

- v zvezi s pravili za izdajanje računov

Z 11. členom se uvaja nov 80.a člen ZDDV-1, ki določa pravila katere države članice veljajo za izdajo računa. Pravila za izdajo računa so praviloma vezana na pravila, ki veljajo za določitev kraja opravljenih dobav blaga ali storitev. S tem je zagotovljeno, da je račun veljaven po vsej Uniji. Osnovno pravilo je, da pri izdaji računa veljajo pravila po ZDDV-1, če je dobava blaga oziroma storitev opravljena v Sloveniji. Izjeme so predpisane za čezmejne dobave, za katere velja obrnjena davčna obveznost in za dobave, ki se obdavčijo izven Unije. V teh primerih se uporabljajo pravila o izdajanju računov, ki veljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj sedež ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, ali stalno ali običajno prebivališče. Za dobavitelje, ki nimajo sedeža v Uniji in opravljajo obdavčljive dobave blaga ali storitev v Uniji, izjeme ne veljajo, pri čemer se vedno upošteva osnovno pravilo, torej pravila države članice, v kateri se dobava opravi. Osnovno pravilo velja tudi v primeru samo-fakturiranja, pri katerem je prejemnik, ki izda račun, dolžan plačati DDV na podlagi obrnjene davčne obveznosti. V primeru dobave iz tretje države v Slovenijo (uvoz blaga) je kraj dobave

blaga izven Unije. V teh primerih se ne uporabljajo pravila za izdajanje računov po ZDDV-1, saj se dobava ne opravi v Uniji, temveč veljajo pravila tretje države.

Nadalje 12. člen določa kdaj mora davčni zavezanec izdati račun. Spreminjajo se pravila za samo-fakturiranje, po katerih račun v imenu in za račun dobavitelja lahko izda kupec blaga ali naročnik storitev za njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev pod pogojem, da se stranki o tem predhodno dogovorita in dogovorita tudi način sprejema vsakega računa s strani dobavitelja. Vsebina vnaprejšnjega dogovora ni več predpisana, dogovor pa mora biti sklenjen pred začetkom izdajanja računov v okviru samo-fakturiranja. Dogovor glede sprejema vsakega računa je lahko dogovorjen ali opisan v vnaprejšnjem dogovoru, lahko pa se dokaže tudi z obdelavo računa ali potrdila o plačilu s strani dobavitelja ali izvajalca storitev. Na novo je določena izjema od izdaje računa za zavarovalne in finančne storitve, ki so v drugi državi članici oproščene plačila DDV. V kolikor pa se je država članica prejema navedenih storitev odločila za obdavčitev le teh, pa je račun potrebno izdati. Na novo so določena tudi pooblastila ministru, ki lahko določi izjeme od izdajanja računov, ki jih davčni zavezanec izda končnim potrošnikom ter za primere izdaje računa za posamezne finančne storitve, če so opravljene na ozemlju Slovenije ali izven Unije. Natančneje so določena pravila za izdajo skupnega računa, kjer se zahteva, da obveznost obračuna DDV za več posameznih dobav blaga ali storitev nastane v istem koledarskem mesecu. Skrajni rok za izdajo računa je predpisan za primere opravljanja dobav blaga v drugo državo članico, ki sledi pravilom za nastanek obveznosti obračuna DDV ter za opravljanje storitev, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev. V teh primerih je skrajni rok za izdajo računa 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek. S 13. členom so natančneje določene sestavine računov, 14. člen pa določa sestavine poenostavljenih računov, ki se lahko izda v primerih, kadar znesek na računu, vključno z DDV, ni višji od 100 evrov, če gre za dokument oziroma sporočilo, ki spreminja prvoten račun (bremepis, dobropis) oziroma, če je račun izdan končnemu potrošniku. Izdaja poenostavljenega računa ni predvidena pri prodaji na daljavo in v zvezi s transakcijami znotraj Unije, ki so oproščene plačila DDV.

S 15. členom se uvaja enakovredna obravnava papirnih in elektronskih računov, s čimer se odpravljajo ovire za elektronsko izdajanje računov. Vsak davčni zavezanec mora zagotoviti pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost računa. Pristnost in celovitost davčni zavezanec lahko zagotavlja s postopki za nadzor poslovanja, ki ustvarjajo zanesljivo revizijsko sled med računom in dobavo blaga ali storitev. Pri elektronskem izdajanju računov pa pristnost in celovitost lahko zagotovi tudi z uporabo obstoječih tehnologij (kot npr. EDI) ali z naprednim elektronskim podpisom. Pogoji za elektronske račune za namene DDV so tako opredeljeni s predlogom zakona in niso vezani na predpise, ki določajo elektronsko poslovanje.

S 16. členom je določena valuta na računu pri čemer je znesek na računu lahko izkazan v katerikoli valuti, znesek DDV pa mora biti izražen v evrih.

– v zvezi s pravili za hrambo računov

V predlogu zakona ni večjih sprememb glede hrambe računov. Vendar v nekaterih primerih spremembe pri drugih pravilih za izdajanje računov (zlasti pravila iz 84. člena ZDDV-1), vplivajo na razlago pravil o hrambi računov in vplivajo tudi na razlago obstoječih pravil.

V zvezi z obveznostmi davčnih zavezancev glede hrambe računov je v 17. členu določeno, da mora davčni zavezanec račune hraniti v izvorni obliki, v kateri so bili računi poslani. To pomeni, da se za papirne račune zahteva hramba v papirni obliki, za elektronske račune pa hramba v elektronski obliki. V primeru, da se hranijo v elektronski obliki se zahteva, da se tudi podatki, ki jamčijo pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost računa prav tako shranijo z elektronskimi sredstvi.

V zvezi z dostopom do računov, ki jih je davčni zavezanec prejel ter shranil z elektronskimi sredstvi je za namene nadzora določeno, da ta pravica pripada državi članici, v kateri je izdan račun, kot tudi v državi članici, v kateri je davek treba plačati.

Obdobje hrambe računov se s 17. členom določa za dobavitelja blaga ali izvajalca storitev samo, če je kraj dobave v Sloveniji. Dobavitelj, ki opravlja dobave, obdavčene v drugi državi članici, npr. v okviru postopka obrnjene davčne obveznosti, mora upoštevati pravila o hrambi države članice, v kateri se dobava opravi. Poleg tega, obdobje hrambe računov za davčnega zavezanca, ki prejme dobave, določi država članica, v kateri ima le-ta sedež, kar pomeni, da se s tem členom določa obdobje

hrambe računov, ki jih prejme davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji. Določeno je enotno, 10 letno obdobje hrambe računov. Navedena obveznost pa se ne nanaša na hrambo računov, ki se nanašajo na nepremičnine, za katere mora davčni zavezanec hrambo zagotavljati 20 let po poteku leta, na katero se takšni računi nanašajo.

- v zvezi s posebno ureditvijo po plačani realizaciji

Z 18. členom se popravlja definicija prometa za uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji tako, da ustreza definiciji obdavčljivega prometa za namene ugotavljanja praga za oprostitev obračunavanja DDV za male davčne zavezanke v skladu s 94. členom ZDDV-1 (sedmi in osmi odstavek). Uporaba posebne ureditve po plačani realizaciji je tako možna za tiste davčne zavezanke, katerih vrednost obdavčljivega prometa v zadnjih 12 mesecih, brez DDV, ni presegla 400.000 eurov oziroma ni verjetno, da bo ta znesek presežen v naslednjih 12 mesecih. Z 19. členom se prenehanje uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji presoja glede na vrednost obdavčljivih dobav v zadnjih 12 mesecih. Z 20. členom se zaradi ukinitve Priloge A k obrazcu DDV-O uvaja letno poročanje tudi za vse prejete račune, ki jih davčni zavezanec ni plačal do 31. decembra tekočega leta.

V predlog zakona je vključenih tudi nekaj redakcijskih popravkov ter kazenske določbe, ki so vezane na spremembe členov glede pravil za izdajanje računov in dostopa do računov.

Predvideno je, da bo zakon začel veljati 1. januarja 2013.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Z uveljavitvijo predloga zakona ne bodo nastopile neposredne finančne obveznosti za proračun Republike Slovenije.

Predlog zakona ne bo imel posledic za druga javnofinančna sredstva.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

Za izvajanje zakona ni potrebno zagotoviti dodatnih proračunskih sredstev državnega proračuna.

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

Prenos ureditve iz Direktive Sveta 2010/45/ES in Direktive Sveta 2008/8/ES v delu pravil, ki morajo biti uveljavljena s 1. januarjem 2013, v nacionalne predpise držav članic EU s področja DDV bo zagotovil, da med ureditvami posameznih držav ne bo vsebinskih razlik. V zvezi z navedenima direktivama do sedaj še nobena država članica EU ni uskladila (objavila) svoje zakonodaje.

V nadaljevanju je prikazana ureditev v drugih pravnih sistemih v zvezi z uporabo izbirne ureditve obračunavanja in pobiranja DDV po plačani realizaciji, kot ukrepa, ki odstopa od 167. člena Direktive Sveta 2006/112/ES, za katerega so morale države članice, ki so ga želele uporabljati, pridobiti soglasje Sveta EU. Tem državam je bilo dovoljeno, da odložijo nastanek pravice do odbitka DDV, dokler ni plačan dobavitelju blaga oziroma storitev. Obveznost obračuna DDV za njihove dobave blaga in opravljene storitve nastane ob prejemu plačila.

Estonija

Upravičenci do ureditve po plačani realizaciji v skladu z Odločbo Sveta 2009/1022/EU so davčni zavezanci, katerih letni promet ne presega zgornje meje, ki jo Estonija v skladu s 399. in 400. členom Direktive Sveta 2006/112/ES določi v nacionalni valuti do protivrednosti največ 200.000 eur.

Švedska in Združeno kraljestvo

Za uvrstitev v ureditev po plačani realizaciji v skladu z Odločbo Sveta 2009/938/EU, naslovljeno na ti dve državi, letni promet davčnih zavezancev ne sme presegati 3.000.000 SEK v primeru Švedske in v primeru Združenega kraljestva ne sme presegati 1.500.000 GBP.

Slovenija trenutno ureditev po plačani realizaciji uporablja na podlagi Odločbe Sveta 2009/939/EU, po kateri navedeno ureditev v skladu s 131. členom ZDDV-1 lahko uporabljajo davčni zavezanci, katerih letni obdavčeni promet ne preseže 400.000 eur.

V zvezi z uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji bo z Direktivo Sveta 2010/45/ES (s 1. januarjem 2013) vsem državam članicam, ki uporabljajo to ureditev, dana možnost, da določijo prag za davčne zavezance, ki uporabljajo ureditev na svojem ozemlju, na podlagi letnega prometa davčnega zavezanca, izračunanega v skladu z 288. členom Direktive Sveta 2006/112/ES (opomba: obdavčljiv promet). Ta prag ne sme presegati 500.000 eur ali protivrednosti v nacionalni valuti. Države članice lahko po posvetovanju z odborom za DDV ta prag dvignejo na 2.000.000 eur ali njegovo protivrednost v nacionalni valuti. Vendar se takšno posvetovanje z odborom za DDV ne zahteva za države članice, v katerih se je z 31. decembrom 2012 uporabljal prag, višji od 500.000 eur, ali njegova protivrednost v nacionalni valuti.

6. DRUGE POSLEDICE, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

6.1. Administrativne in druge posledice

Z enako obravnavo papirnih in elektronskih računov, zlasti pa z odpravo ovir za elektronsko izdajanje računov naj bi se zmanjšale upravne obremenitve in administrativna bremena za davčne zavezance. Pozitiven vpliv na davčne zavezance bo imela tudi širitev področja uporabe poenostavljenih računov, za katere se zahteva bistveno manj podatkov, kot jih mora davčni zavezanec običajno navesti na računu za namene DDV.

S poenostavitvijo posebne ureditve obračunavanja DDV po plačani realizaciji naj bi se zmanjšale administrativne obremenitve davčnih zavezancev, ki bodo uporabljali to ureditev. Po novem namreč ne bo potrebno več izpolnjevati Priloge A k obrazcu DDV-O, ki jo je potrebno po trenutni ureditvi priložiti mesečno oziroma trimesečno, odvisno od davčnega obdobja, ki velja za posameznega davčnega zavezanca. Ker se z ukinitvijo Priloge A odpravi tudi poročanje o prejetih računih, ki še niso plačani, mora davčni zavezanec enkrat letno opraviti popis vseh prejetih računov, ki jih ni plačal do 31. decembra tekočega leta in ga elektronsko predložiti davčnemu organu. Ne glede na dodatno obveznost, ki je potrebna z vidika določitve pravilne davčne osnove, ki je podlaga za plačilo prispevka Slovenije iz naslova DDV v proračun EU, naj bi se zmanjšali tudi stroški vodenja računovodstva, ki so po sedanjih ureditvah največja ovira za to, da se ta ureditev zelo malo uporablja v praksi.

6.2. Presoja posledic na okolje, ki vključuje tudi prostorske in varstvene vidike

S spodbujanjem elektronskega izdajanja računov se ugodno vpliva na okolje v smislu manjše porabe papirja in energije, ki se porabi pri prevozu, kar bi posledično dolgoročno lahko vplivalo tudi na zmanjšanje izpusta CO₂.

6.3. Presoja posledic na gospodarstvo

Poenostavitev, posodobitev in usklajitev pravil za izdajanje računov naj bi ugodno vplivala na podjetja. Z odpravo ovir za elektronsko izdajanje računov ter z uporabo tehnologij pri izdaji računa, ki jih podjetja že uporabljajo, se bodo podjetjem zmanjšali stroški in povečala učinkovitost, to pa bo pozitivno vplivalo na konkurenčnost podjetij in s tem tudi na celotno gospodarstvo.

Z elektronsko izdanim računom je dana možnost avtomatizacije, zlasti če se račun pošlje v strukturirani obliki. Elektronski računi se lahko ustvarijo avtomatično in se neposredno prenesejo s sistema izdajatelja na sisteme prejemnika. Večina gospodarskih prednosti je tako predvsem v možnostih avtomatizacije in integracije procesov med trgovinskimi partnerji od naročila do plačila.

S poenostavitvijo posebne ureditve obračunavanja DDV po plačani realizaciji naj bi se zainteresiranost podjetij za takšno ureditve povečala, še posebej v trenutnih razmerah velike plačilne nediscipline.

6.4. Presoja posledic na socialnem področju

/

6.5. Presoja posledic na dokumente razvojnega načrtovanja

/

6.6. Izvajanje sprejetega predpisa

6.7. Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona

/

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11 in XX/12 – vključiti ZDDV-1F) se v prvem odstavku 1. člena v prvi alineji besedilo »zadnjič spremenjene z Direktivo Sveta 2010/23/EU z dne 16. marca 2010 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost v zvezi z neobvezno in začasno uporabo mehanizma obrnjene davčne obveznosti za opravljanje nekaterih storitev, dovzetnih za goljufije (UL L št. 72 z dne 20. 3. 2010, str. 1)« nadomesti z besedilom »zadnjič spremenjene z Direktivo Sveta 2010/88/EU z dne 7. decembra 2010 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost, v zvezi s trajanjem obveznosti spoštovanja najnižje splošne stopnje (UL L št. 326 z dne 10. 12. 2010, str. 1)«.

2. člen

V 9. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) Šteje se, da je bil opravljen prenos blaga v drugo državo članico v skladu s prvim odstavkom tega člena, če davčni zavezanec ali druga oseba za njegov račun, odpošlje ali odpelje blago v drugo državo članico za namene svojega podjetja, razen za namene naslednjih transakcij:

a) dobave tega blaga, ki jo opravi ta davčni zavezanec na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz konča, pod pogoji iz tretjega in četrtega odstavka 20. člena tega zakona;

b) dobave tega blaga zaradi instalacije ali montaže, ki jo opravi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz konča, pod pogoji iz osmega odstavka 20. člena tega zakona;

c) dobave tega blaga, ki jo opravi davčni zavezanec na krovu plovila, zrakoplova ali na vlaku med prevozom potnikov, pod pogoji iz 21. člena tega zakona;

d) dobave plina po distribucijskem sistemu za zemeljski plin ali dobave električne energije pod pogoji iz 22. člena tega zakona;

e) dobave tega blaga, ki jo opravi davčni zavezanec pod pogoji iz 46., 52., 53., in 54. člena tega zakona;

f) opravljanja storitev za davčnega zavezanca, ki se nanašajo na cenitev blaga ali delo na njem, dejansko opravljenih na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, če se blago po cenitvi ali opravljenem delu na njem vrne temu davčnemu zavezancu v Slovenijo.

g) začasne rabe tega blaga na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, zaradi opravljanja storitev v tej državi članici, ki jih opravlja davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji;

h) začasne rabe tega blaga na ozemlju druge države članice za obdobje, ki ne presega 24 mesecev, če bi se za začasni uvoz enakega blaga iz tretje države lahko uporabil postopek začasnega uvoza s popolno oprostitvijo uvoznih dajatev.«.

3. člen

30. b člen se spremeni tako, da se glasi:

»30. b člen
(najem prevoznih sredstev)

(1) Kraj dajanja prevoznega sredstva v kratkoročni najem je kraj, kjer je prevozno sredstvo dejansko dano na razpolago najemniku.

(2) Kraj dajanja prevoznega sredstva v najem, razen kratkoročnega najema, osebi, ki ni davčni zavezanec, je kraj, kjer ima ta oseba sedež, stalno oziroma običajno prebivališče.

(3) Ne glede na prejšnji odstavek je kraj dajanja zasebnega čolna v najem, razen kratkoročnega najema, osebi, ki ni davčni zavezanec, kraj, kjer je zasebni čoln dejansko dan na razpolago najemniku, če izvajalec to storitev dejansko opravi iz sedeža svoje dejavnosti ali stalne poslovne enote v tem kraju.

(4) Za namene tega člena »kratkoročni najem« pomeni stalno posest ali uporabo prevoznega sredstva v obdobju, ki ni daljše od trideset dni, in pri plovilih, v obdobju, ki ni daljše od devetdeset dni.«.

4. člen

33. člen se spremeni tako, da se glasi:

»33. člen (dobave blaga ali storitev)

(1) Obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV nastane, ko je blago dobavljeno ali so storitve opravljene.

(2) Če se za dobave blaga, razen iz točke b) drugega odstavka 6. člena tega zakona, in opravljanje storitev izdajajo zaporedni računi ali se izvršijo zaporedna plačila, se šteje, da so opravljene v trenutku, ko poteče obdobje, na katero se taki računi ali plačila nanašajo, vendar to obdobje ne sme biti daljše od enega leta. Za storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, in ki se neprekinjeno opravljajo v obdobju, daljšem od enega leta, ter za katere se v tem obdobju ne izdajajo računi in ne vršijo plačila, se šteje, da so končane ob izteku vsakega koledarskega leta, dokler storitve niso dokončane.

(3) Neprekinjene dobave blaga v obdobju, daljšem od enega koledarskega meseca, ki so odposlane ali odpeljane iz Slovenije v drugo državo članico in, v katero jih davčni zavezanec za namene svojega podjetja dobavi ali prenese z oprostitvijo DDV, se v skladu s pogoji iz 46. člena tega zakona štejejo za zaključene zadnji dan vsakega koledarskega meseca, dokler dobava ni končana.

(4) Če je plačilo izvršeno, preden je blago dobavljeno ali preden so storitve opravljene, nastane obveznost obračuna DDV na dan prejema plačila in od prejetega zneska plačila.

(5) Če račun ni izdan, blago pa je bilo dobavljeno oziroma storitev opravljena, se DDV obračuna najpozneje zadnji dan davčnega obdobja, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek. Prejšnji stavek se ne nanaša na storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, ali na dobave blaga ali prenose blaga iz sedmega odstavka tega člena.

(6) Pri dobavi blaga oziroma storitev po 7., 8. in 15. členu tega zakona nastane obveznost obračuna DDV v davčnem obdobju, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek.

(7) Za dobave blaga, opravljene v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena tega zakona in za prenos blaga, ki ga opravi davčni zavezanec za namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostitvijo DDV, nastane obveznost obračuna DDV na dan izdaje računa ali, če račun ni bil izdan, 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

(8) Prvi stavek drugega odstavka in četrti odstavek tega člena se ne uporabljata za dobave blaga, opravljene v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena tega zakona in za prenose blaga, ki jih opravi davčni zavezanec za namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostitvijo DDV.«.

5. člen

V drugem odstavku 33. a člena se beseda »tretjem« nadomesti z besedo »četrtm«.

6. člen

Drugi odstavek 34. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Pri pridobitvah blaga znotraj Unije obveznost obračuna DDV nastane na dan izdaje računa. Če račun ni izdan, nastane obveznost obračuna DDV najkasneje 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.«.

Tretji odstavek se črta.

7. člen

V tretjem odstavku 39. členu se v zadnjem stavku besedna zveza »davčne osnove« nadomesti z besedno zvezo »obračunanega DDV«.

Peti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Če davčni zavezanec naknadno prejme plačilo ali delno plačilo za opravljeno dobavo blaga ali storitev, v zvezi s katero je uveljavil popravek obračunanega DDV v skladu s prejšnjim odstavkom tega člena, mora od prejetega zneska obračunati DDV.«

V sedmem odstavku se besedna zveza »davčne obveznosti« nadomesti z besedilom »obveznosti obračuna DDV«, na koncu za piko pa se doda nov stavek, ki se glasi: »Menjava med valutami, ki niso izražene v eurih, se opravi na podlagi menjalnega tečaja za euro za vsako valuto.«.

8. člen

V drugem odstavku 40. člena se v točki a) beseda »tretjega« nadomesti z besedo »četrtga«.

9. člen

V tretjem odstavku 58. člena se v točki a) za besedilom »s točko b)« doda besedilo »prvega odstavka«.

10. člen

V prvem odstavku 67. člena se v točki a) besedilo »81. do 84. členom« nadomesti z besedilom »80.a do 84. a členom«.

Točka c) se spremeni tako, da se glasi:

»c) za odbitke v skladu s točko c) prvega odstavka 63 člena tega zakona, v zvezi s pridobitvami blaga znotraj Unije, v obračunu DDV iz 87. člena tega zakona mora navesti vse podatke, ki so potrebni za izračun zneska DDV, ki ga je dolžan plačati za svoje pridobitve in imeti račun.«.

11. člen

V X. poglavju se za naslovom 3. podpoglavja doda nov 80. a člen, ki se glasi:

»80. a člen (pravila za izdajanje računov)

(1) Za izdajanje računov veljajo pravila po tem zakonu, če se račun nanaša na dobave blaga in storitev, za katere se v skladu z določbami IV. poglavja tega zakona šteje, da so opravljene v Sloveniji.

(2) Če dobavitelj nima sedeža v Sloveniji oziroma, če gre za osebo iz četrtega odstavka 76. člena tega zakona, opravi pa dobavo blaga in storitev, za katere se v skladu z določbami IV. Poglavja tega zakona šteje, da so opravljene v Sloveniji, se ne glede na prejšnji odstavek za izdajanje računov glede teh dobav uporabljajo pravila, ki veljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, oziroma če takšnega sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote ni, v državi članici, v kateri ima stalno ali običajno prebivališče. Če v primeru iz tega odstavka račun izda prejemnik (samo-fakturiranje), se uporabi prvi odstavek tega člena.

(3) Če ima dobavitelj sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, oziroma če takšnega sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote ni, stalno ali običajno prebivališče v Sloveniji in opravi dobavo blaga in storitev, za katere v skladu z določbami IV. Poglavja

tega zakona šteje, da ni opravljena v Uniji, se za izdajanje računov glede teh dobav uporabljajo pravila v skladu s tem zakonom.«.

12. člen

81. člen se spremeni tako, da se glasi:

»81. člen (obveznost izdajanja računov)

(1) Vsak davčni zavezanec mora zagotoviti, da sam, kupec blaga oziroma naročnik storitve ali tretja oseba v njegovem imenu in za njegov račun izda račun za:

1. dobave blaga ali storitev, ki jih je opravil drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec;
2. dobave blaga iz tretjega in četrtega odstavka 20. člena tega zakona;
3. dobave blaga, opravljene pod pogoji iz 46. člena tega zakona;
4. vsako predplačilo, ki ga prejme, preden je opravljena katera od dobav iz 1. in 2. točke tega odstavka;
5. vsako predplačilo za storitve, ki ga prejme od drugega davčnega zavezanca ali pravne osebe, ki ni davčni zavezanec, preden so storitve dokončane.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena mora davčni zavezanec izdati račun tudi za druge dobave blaga in storitev, ki jih je opravil na ozemlju Slovenije. Minister, pristojen za finance lahko določi izjeme od obveznosti izdajanja računov za te dobave, če se podatki o prodaji blaga oziroma opravljenih storitvah lahko zagotovijo na drug način in ni ogrožen nadzor nad izvajanjem tega zakona.

(3) Račun iz prvega odstavka tega člena lahko izda kupec blaga ali naročnik storitev za njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev (samo-fakturiranje), ki mu jo je davčni zavezanec dobavil le, če se obe stranki o tem predhodno dogovorita in še posebej dogovorita način sprejema vsakega računa s strani davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali opravlja storitve. Kupec blaga ali naročnik storitev mora na računu navesti, da ga izdaja v imenu in za račun davčnega zavezanca, ki mu je dobavil blago ali opravil storitev.

(4) Ne glede na prvi odstavek tega člena davčnemu zavezancu ni potrebno izdati računa za storitve iz 1. in 4. točke 44. člena tega zakona, če so storitve, ki jih opravi davčnemu zavezancu v drugi državi članici, oproščene v tej državi članici.

(5) Minister, pristojen za finance lahko določi izjeme od obveznosti izdajanja računov za posamezne storitve iz 1. in 4. točke 44. člena tega zakona, če so opravljene na ozemlju Slovenije ali, če se opravijo zunaj Unije.

(6) Davčni zavezanec, ki na ozemlju Slovenije opravi več posameznih dobav blaga ali storitev, lahko izda skupni račun, če obveznost obračuna DDV za dobavljeno blago ali opravljene storitve, navedena v skupnem računu, nastane v istem koledarskem mesecu.

(7) Za dobave blaga, opravljene v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena tega zakona in za opravljene storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v skladu s 196. členom Direktive Sveta 2006/112/ES, nastane obveznost izdaje računa najkasneje 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

(8) Za namene tega zakona so računi vsi dokumenti na papirju ali v elektronski obliki, ki izpolnjujejo pogoje iz 80.a do 84.a člena tega zakona.

(9) Kot račun se šteje tudi vsak dokument oziroma sporočilo, ki spreminja prvoten račun in se nanj nedvoumno nanaša.«.

13. člen

V 82. členu dosedanje besedilo postane prvi odstavek, v katerem se za 10. točko doda nova 10. a točka, ki se glasi:

»10. a v primeru izdaje računa s strani kupca blaga ali naročnika storitev v imenu in za račun davčnega zavezanca, navedbo »Samo-fakturiranje«;«.

11. točka se spremeni tako, da se glasi:

»11. v primeru oprostitve DDV veljavno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES ali ustrezni člen tega zakona ali drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je dobava blaga ali storitev oproščena DDV;«.

Za 11. točko se doda nova 11. a točka, ki se glasi:

»11. a v primeru, če je plačnik DDV kupec ali naročnik, navedbo »Obrnjena davčna obveznost«;«.

13. in 14. točka se spremenita tako, da se glasita:

»13. v primeru uporabe posebne ureditve za potovalne agencije, navedbo »Posebna ureditev - Potovalne agencije«;

14. v primeru uporabe ene od posebnih ureditev za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine, navedbo »Posebna ureditev - rabljeno blago«, »Posebna ureditev - umetniški predmeti« ali »Posebna ureditev - zbirke in starine«;«.

Doda se nov drugi odstavek, ki se glasi:

»(2) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji ali njegova poslovna enota v Sloveniji ne sodeluje pri dobavi v smislu četrtega odstavka 76. člena tega zakona, in ki izda račun osebi, kateri se opravi dobava blaga ali storitev in je dolžna plačati DDV, na računu namesto podatkov iz 8., 9. in 10. točke prvega odstavka tega člena navede davčno osnovo, količino in vrsto dobavljenega blaga oziroma obseg in vrsto opravljenih storitev.«.

14. člen

83. člen se spremeni tako, da se glasi:

»83. člen (poenostavljeni računi)

(1) Davčni zavezanec izda poenostavljen račun za opravljeno dobavo blaga ali storitev na ozemlju Slovenije, če:

1. izda račun v skladu s 1., 4. ali 5. točko prvega odstavka 81. člena tega zakona in znesek na računu, vključno z DDV, ni višji od 100 eurov,
2. izda račun v skladu s prvim stavkom drugega odstavka 81. člena tega zakona ali
3. izda dokument oziroma sporočilo iz devetega odstavka 81. člena tega zakona.

(2) Na poenostavljenem računu davčni zavezanec navede najmanj naslednje podatke:

1. datum izdaje računa;
2. zaporedno številko, ki omogoča identifikacijo računa;
3. ime in naslov davčnega zavezanca in identifikacijsko številko za DDV, pod katero je opravil dobavo blaga ali storitev;
4. količino in vrsto dobavljenega blaga oziroma obseg in vrsto opravljenih storitev;
5. znesek DDV, ki se plača ali informacije, ki so potrebne za njegov izračun;
6. če je izdan dokument iz devetega odstavka 81. člena tega zakona, jasna in nedvoumna navedba tega prvotnega računa in konkretne podrobnosti, ki so spremenjene.

(3) Poenostavljen račun se ne sme izdati za dobave blaga ali storitev, ki jih opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, ali pa njegova poslovna enota v Sloveniji ne sodeluje pri dobavi v smislu četrtega odstavka 76. člena tega zakona, in je oseba, ki je dolžna plačati DDV oseba, kateri je bilo dobavljeno blago ali so bile opravljene storitve.

(4) Če davčni zavezanec opravlja dobavo blaga ali storitev po različnih davčnih stopnjah, mora znesek DDV na poenostavljenem računu izkazati ločeno po davčnih stopnjah.

(5) Če davčni zavezanec opravi dobavo blaga oziroma storitev, za katero je predpisana oprostitvev plačila DDV, mora na računu navesti veljavno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES ali ustrezeni člen tega zakona oziroma drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je dobava blaga ali storitev oproščena DDV.

(6) Ne glede na prvi odstavek tega člena, lahko prejemnik blaga oziroma storitev, ki ni zavezanec za DDV, zahteva, da mu davčni zavezanec izda račun v skladu z 82. členom tega zakona, če prejemnik potrebuje tak račun zaradi uveljavljanja ugodnosti v skladu s tem zakonom (na primer po 54. členu tega zakona).«.

15. člen

84. člen se spremeni tako, da se glasi:

»84. člen
(papirni in elektronski računi)

(1) Račun se lahko izda v papirni ali elektronski obliki.

(2) Elektronski račun je za namene tega zakona račun, ki vsebuje predpisane podatke v skladu s tem zakonom in, ki je bil izdan in prejet v kateri koli elektronski obliki.

(3) Prejemnik računa se mora strinjati z uporabo elektronskega računa.

(4) Pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost računa, v papirni ali v elektronski obliki, mora biti zagotovljena od trenutka izdaje do konca obdobja hrambe računa. Vsak davčni zavezanec določi način zagotovitve pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti računa. Le-ta se lahko zagotavlja s postopki za nadzor poslovanja, ki ustvarijo zanesljivo revizijsko sled med računom in dobavo blaga ali opravljeno storitvijo. Pristnost izvora in celovitost vsebine elektronskega računa se lahko zagotavlja tudi z naprednim elektronskim podpisom ali z elektronsko izmenjavo podatkov (EDI).

(5) »Pristnost izvora« računa pomeni zagotovitev identitete dobavitelja ali izdajatelja računa.

(6) »Celovitost vsebine« računa pomeni, da vsebina računa, ki je zahtevana v skladu s tem zakonom, po izdaji računa ni bila spremenjena.

(7) Davčni zavezanec, ki istemu prejemniku pošlje ali dá na razpolago sveženj z več elektronskimi računi, lahko podatke, ki so skupni posameznim računom, navede samo enkrat, če so za vsak račun dostopne vse informacije.«.

16. člen

Za 84. členom se doda nov 84. a člen, ki se glasi:

84.a člen
(valuta na računu)

Znesek na računu je lahko izkazan v katerikoli valuti, s tem da mora biti znesek DDV, ki ga je treba plačati ali popraviti, izražen v eurih.

17. člen

Tretji, četrti in peti odstavek 86. člena se spremenijo tako, da se glasijo:

»(3) Za zagotovitev pogojev iz četrtega odstavka 84. člena tega zakona mora davčni zavezanec račune hraniti v svoji izvorni, papirni ali elektronski obliki, v kateri so bili poslani ali dani na

razpolago. Če se računi hranijo z elektronskimi sredstvi, se morajo z elektronskimi sredstvi hraniti tudi podatki, ki jamčijo pristnost izvora in celovitost vsebine, v skladu s 84. členom tega zakona.

(4) Če davčni zavezanec račune, ki jih izda ali prejme, shrani z elektronskimi sredstvi, ki zagotavljajo on-line dostop do zadevnih podatkov, ima davčni organ zaradi nadzora pravico do dostopa, prenosa in uporabe navedenih računov oziroma mora biti pravica do dostopa, prenosa in uporabe navedenih računov omogočena tudi pristojnemu organu druge države članice, če je treba DDV plačati v tej drugi državi članici.«.

(5) Davčni zavezanec mora zagotoviti hrambo računov, ki se nanašajo na dobave blaga ali storitev na ozemlju Slovenije, ter računov, ki jih prejme davčni zavezanec s sedežem na ozemlju Slovenije, 10 let po poteku leta, na katero se računi nanašajo.«.

V šestem odstavku se črta beseda »najmanj«.

18. člen

V prvem odstavku 131. člena se beseda »obdavčenega« nadomesti z besedo »obdavčljivega«.

Drugi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Obdavčljivi promet iz prejšnjega odstavka je obdavčljivi promet iz sedmega in osmega odstavka 94. člena tega zakona.«.

19. člen

V drugem odstavku 134. člena se besedilo »obdavčenih dobav« nadomesti z besedilom »obdavčljivih dobav blaga in storitev«.

20. člen

V drugem odstavku 136. člena se za besedo »izdanih« doda besedna zveza »in prejetih«.

21. člen

V prvem odstavku 140. člena se 3. točka spremeni tako, da se glasi:

»3. na računu ne izkaže ali nepravilno navede predpisane podatke (82., 83. in 84. člen);«.

22. člen

V prvem odstavku 141. člena se 7. točka spremeni tako, da se glasi:

»7. ne hrani poslovnih knjig in druge dokumentacije v predpisanem roku, ne zagotovi pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti hranjenih računov ali davčnemu organu v nadzoru ne omogoči dostopa, prenosa ali uporabe navedenih računov (86. in 136. člen);

PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

23. člen

Za račune, ki so bili izdani pred 1. januarjem 2013, davčni zavezanec pa te račune prejme po 1. januarju 2013, se uporablja podpoglavje 3. poglavja X, veljaven na dan 31. decembra 2012.

24. člen

(začetek veljavnosti)

Ta zakon začne veljati 1. januarja 2013.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu:

S tem členom se v prvem odstavku 1. člena ZDDV-1 popravlja sklicevanje na zakonodajo Unije, z vključitvijo zadnje spremembe Direktive Sveta 2006/112/ES, v zvezi s trajanjem obveznosti spoštovanja najnižje splošne stopnje, ki je bila uveljavljena z Direktivo Sveta 2010/88/EU.

K 2. členu:

S tem členom se spreminja drugi odstavek 9. člena ZDDV-1, ki določa primere za katere se ne šteje, da je bil opravljen prenos blaga v drugo državo članico, vendar spremembe niso vsebinske narave, temveč je v točki f) tega člena natančneje pojasnjeno, da se prenosi blaga iz Slovenije v drugo državo članico za namene cinitve blaga ali dela na njem ne štejejo za dobavo blaga za namene DDV, če se blago po cinitvi ali opravljenem delu na njem vrne davčnemu zavezancu, za katerega je bila storitev opravljena, v Slovenijo. Ostale spremembe so redakcijske narave zaradi notranje uskladitve z ostalim besedilom drugega odstavka tega člena.

K 3. členu:

S tem členom se spreminja 30.b člena ZDDV-1, ki ureja pravila za določitev kraja opravljanja najema prevoznih sredstev. Prvi odstavek določa pravilo za določitev kraja obdavčitve pri kratkoročnem najemu prevoznega sredstva, in sicer je kraj obdavčitve kraj, kjer je prevozno sredstvo dano na razpolago najemniku in se glede na veljavno ureditev ne spreminja.. Na novo pa se določa posebno pravilo o kraju opravljenih storitev pri dajanju prevoznih sredstev v dolgoročni najem osebam, ki niso davčni zavezanci. Kraj opravljanja storitev v teh primerih je kraj, kjer ima oseba, ki najame prevozno sredstvo sedež, stalno oziroma začasno prebivališče. Izjema je določena za dolgoročno oddajanje v najem čolnov, ki so najemniku (ki ni davčni zavezanec) dani na razpolago v kraju, kjer ima najemodajalec sedež. V teh primerih se za kraj opravljanja storitev šteje kraj, kjer je čoln dan najemniku na razpolago. Pri definiciji kaj se šteje za čoln je potrebno izhajati iz opredelitve čolna po veljavnem Pomorskem zakoniku.

4. členu:

S tem členom se spreminja 33. člen ZDDV-1, ki določa obdavčljivi dogodek in nastanek obveznosti obračuna DDV od dobav blaga in storitev. Prvi, drugi, četrti in šesti odstavek se vsebinsko ne spreminjajo.

S tretjim odstavkom se na novo določa, da se v primeru opravljanja neprekinjenih oproščenih dobav blaga v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena ZDDV-1 ,v obdobju, ki je daljše od enega koledarskega meseca, takšne dobave štejejo za zaključene na koncu vsakega koledarskega meseca, dokler se dobava ne konča.

Določba petega odstavka povzema trenutno pravilo za nastanek obveznosti obračuna DDV v primerih, ko račun ni izdan, blago pa je bilo dobavljeno oziroma storitev opravljena. DDV se v teh primerih obračuna najpozneje zadnji dan davčnega obdobja, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek. Peti odstavek je dopolnjen z določbo, da se to pravilo ne uporablja za opravljanje storitev, za katere je plačnik DDV prejemnik storitev v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena ZDDV-1 in za dobave blaga, opravljene v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena ZDDV-1 ali prenose blaga, ki ga opravi davčni zavezanec za namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostitvijo DDV.

Sedmi odstavek ohranja sedanja pravila glede določitve skrajnega roka za nastanek obveznosti obračuna DDV pri dobavah blaga v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena ZDDV-1 ali prenosu blaga, ki ga opravi davčni zavezanec za namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostitvijo DDV. Razlika je v tem, da je nastanek obveznosti obračuna DDV primarno vezan na dan izdaje računa, v kolikor pa račun ni izdan, obveznost obračuna DDV nastane 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljiv dogodek.

S spremembo osmega odstavka je določeno, da se pri oproščenih dobavah blaga v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena ZDDV-1 in prenosih blaga, ki jih opravi davčni zavezanec za

namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostitvijo DDV, ne uporablja določba prvega stavka drugega odstavka tega člena, ki velja za primere opravljanja dobav blaga in storitev, kjer se izdajajo zaporedni računi ali vršijo zaporedna plačila ter določba tretjega odstavka tega člena glede nastanka obveznosti obračuna DDV pri predplačilih.

K 5. členu:

Sprememba drugega odstavka 33.a člena ZDDV-1 je redakcijske narave in sledi preštevilčenju odstavkov v 33. členu ZDDV-1 (4. člen predloga zakona).

K 6. členu:

S spremembo drugega odstavka 34. člena ZDDV-1 se določa, da pri pridobitvah blaga znotraj Unije obveznost obračuna DDV nastane ob izdaji računa. Če račun ni izdan, nastane obveznost obračuna DDV 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

K 7. členu:

S spremembo tretjega odstavka 39. člena ZDDV-1 se redakcijsko popravlja zadnji stavek na podlagi katerega mora davčni zavezanec, ki naknadno prejme plačilo ali delno plačilo za opravljeno dobavo blaga oziroma storitev po zaključenem stečajnem postopku ali zaključenem postopku prisilne poravnave ali zaključenem izvršilnem postopku v zvezi s katero je v navedenih postopkih uveljavljal popravek obračunanega DDV, od prejetega zneska obračunati DDV. Tudi sprememba petega odstavka je redakcijske narave in določa, da mora davčni zavezanec v primerih, ko prejme plačilo ali delno plačilo za opravljeno dobavo blaga ali storitev, v zvezi s katero je uveljavil popravek (znižanje) obračunanega DDV od priznanih terjatev ob začetku stečajnega postopka ali postopka prisilne poravnave, od prejetega zneska obračunati DDV.

S spremembo sedmega odstavka 39. člena ZDDV-1 je določen menjalni tečaj za preračun vrednosti, ki je podlaga za določitev davčne osnove, razen pri uvozu blaga, ki je izražena v tuji valuti. Kot menjalni tečaj se uporabi referenčni tečaj Evropske centralne banke, ki ga objavlja Banka Slovenije na dan nastanka obveznosti obračuna DDV. Menjava med valutami, ki niso euro, se opravi na podlagi menjalnega tečaja za evro za vsako valuto.

K 8. členu:

Sprememba a) točke drugega odstavka 40. člena ZDDV-1 je redakcijske narave in sledi preštevilčenju odstavkov v 33. členu ZDDV-1 (4. člen predloga zakona).

K 9. členu:

S tem členom se v b) točki tretjega odstavka 58. člena ZDDV-1 redakcijsko popravlja sklicevanje na b) točko prvega odstavka 52. člena zakona.

K 10. členu:

S tem členom se s spremembo prvega odstavka 67. člena ZDDV-1 določa, da mora davčni zavezanec za uveljavljanje odbitka DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal v Sloveniji za blago ali storitve, ki mu jih je ali mu jih bo dobavil drug davčni zavezanec imeti račun, ki je izdan v skladu z določbami 80.a do 84.a člena ZDDV-1. Davčni zavezanec mora tako imeti račun, ki je izdan v skladu s pravili za izdajo in hrambo računa in vsebuje predpisane sestavine, da lahko uveljavi odbitek DDV. Poenostavitev se glede na dosedanja pravila lahko uporabi tudi za uveljavljanje odbitka DDV od pridobitev blaga znotraj Unije, kjer se še vedno zahteva račun, vendar pa davčni zavezanec lahko odbije DDV tudi, če račun ne izpolnjuje vseh pogojev iz 80.a do 84.a člena ZDDV-1, pod pogojem, da v obračunu DDV navede vse podatke, ki so potrebni za izračun zneska DDV, ki ga je dolžan plačati za svoje pridobitve.

K 11. členu:

S tem členom se uvaja nov 80.a člen, ki določa, katera pravila za izdajanje računov se pri opravljenih dobavah blaga in storitev uporabljajo. Osnovno pravilo je, da pravilo za izdajo računov določi država članica, v kateri se opravi dobava. Za izdajo računov se uporabljajo pravila v skladu z ZDDV-1, če se šteje, da je dobava blaga in storitev opravljena v Sloveniji.

Določeni sta dve izjemi od osnovnega pravila in sicer za čezmejne dobave, za katere velja obrnjena davčna obveznost in za dobave, ki se obdavčijo izven Unije.

Če dobavo opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, ali pa njegova poslovna enota ne sodeluje pri dobavi v Sloveniji, opravi pa dobave blaga in storitev za katere se šteje, da so opravljene v Sloveniji, se za izdajo računa uporabijo pravila, ki veljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj sedež ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, ali stalno ali običajno prebivališče. V primeru samo-fakturiranja, pri katerem je prejemnik, ki izda račun, dolžan plačati DDV na podlagi obrnjene davčne obveznosti, izjema ne velja, temveč se uporabi osnovno pravilo za izdajo računov.

Izjema od osnovnega pravila velja tudi v primeru, če ima dobavitelj sedež ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, ali stalno ali običajno prebivališče v Sloveniji, opravi pa dobavo izven Unije, za katero se šteje, da je opravljena izven Unije. V teh primerih dobavitelj izda račun po pravilih ZDDV-1.

K 12. členu:

S tem členom se spreminja besedilo 81. člena ZDDV-1.

S prvim odstavkom se natančneje povzema uvodno besedilo člena 220 (1) Direktive Sveta 2006/112/ES, in sicer, da mora vsak davčni zavezanec zagotoviti, da sam, kupec blaga ali naročnik storitve ali tretja oseba v njegovem imenu in za njegov račun izda račun.

Z drugim odstavkom je določena obveznost izdaje računa tudi za druge dobave blaga in storitev, ki jih davčni zavezanec opravi na ozemlju Slovenije. Ministru za finance je dano pooblastilo, da lahko določi izjeme od obveznosti izdajanja računov za te dobave, če se podatki o prodaji blaga oziroma opravljenih storitvah lahko zagotovijo na drug način in ni ogrožen nadzor nad izvajanjem tega zakona.

S tretjim odstavkom so predpisani pogoji za izdajo računa s strani kupca blaga ali naročnika storitev (samo fakturiranje) za njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev. Za takšno izdajo računa mora obstajati vnaprejšnji dogovor med dobaviteljem in kupcem oziroma naročnikom, še posebej pa se morata dogovoriti o načinu sprejema vsakega računa s strani dobavitelja. Dobavitelj je namreč ne glede na takšno izdajo računa še vedno zavezanec za plačilo DDV, zato je potrebno na računu navesti še, da se izdaja v imenu in za račun davčnega zavezanca, ki je kupcu oziroma naročniku dobavil blago ali opravil storitev.

Davčni zavezanec mora izdati račun tudi, če opravi zavarovalne ali finančne storitve iz 1. in 4. točke 44. člena ZDDV-1. Izjema od obveznosti izdaje računa pa je v četrtem odstavku predpisana za davčne zavezance, ki opravijo zavarovalne in finančne storitve davčnemu zavezancu v drugo državo članico in ki so v tej drugi državi članici oproščene plačila DDV. S petim odstavkom pa je dano pooblastilo ministru za določitev izjeme od obveznosti izdaje računa tudi v primerih, ko davčni zavezanci opravijo oproščene zavarovalne in finančne storitve na ozemlju Slovenije ali izven Unije.

S šestim odstavkom so določeni pogoji za izdajo skupnega računa. Davčni zavezanec, ki na ozemlju Slovenije opravi več posameznih dobav blaga ali storitev, lahko izda skupni račun, če obveznost obračuna DDV za te dobave nastane v istem koledarskem mesecu.

S sedmim odstavkom je določen rok za izdajo računa v primerih opravljanja dobav v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena ZDDV-1 in opravljanja storitev, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v drugi državi članici. Račun je treba v teh primerih izdati najkasneje 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

Osmi odstavek določa, kaj se za namene ZDDV-1 šteje kot račun, in sicer so to vsi dokumenti na papirju ali v elektronski obliki, ki izpolnjujejo pogoje iz 80.a. do 84.a člena ZDDV-1. Kot račun pa se po devetem odstavku šteje tudi vsak dokument oziroma sporočilo, ki spreminja prvoten račun (redni ali poenostavljeni) in se nanj nedvoumno nanaša (dobropis, bremepis).

K 13. členu:

S tem členom se spreminja in dopolnjuje 82. člen ZDDV-1.

V zvezi z obveznimi podatki na računu, ki se izda v skladu z 81. členom ZDDV-1, mora le-ta v primerih, ko je izdan s strani kupca blaga ali naročnika storitev v imenu in za račun davčnega zavezanca, glede na novo 10.a točko prvega odstavka 82. člena ZDDV-1, vključevati navedbo »Samo-fakturiranje«.

Račun, izdan v skladu z 81. členom v zvezi z dobavami blaga ali storitev, ki so oproščene plačila DDV, glede na spremenjeno 11. točko, mora vključevati sklic na ustrezno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES ali ZDDV-1 oziroma katero koli drugo navedbo, ki dokazuje, da je dobava oproščena DDV.

V primerih, kadar za dobavo velja obrnjena davčna obveznost in je dobava oproščena plačila DDV v državi članici obdavčitve, kot določa nova 11.a točka, v izdanem računu zadostuje navedba »Obrnjena davčna obveznost«.

V primeru uporabe posebne ureditve za potovalne agencije, kot določa spremenjena 13. točka, račun vključuje navedbo »Posebna ureditev – Potovalne agencije«.

V primeru uporabe ene od posebnih ureditev za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine, kot določa spremenjena 14. točka, račun vključuje eno izmed naslednjih navedb, in sicer: »Posebna ureditev – rabljeno blago«, »Posebna ureditev – umetniški predmeti« ali »Posebna ureditev – zbirke in starine«.

Z novim drugim odstavkom 82. člena ZDDV-1 je določeno, da v primerih, ko davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji ali njegova poslovna enota ne sodeluje pri dobavi v Sloveniji, izda račun osebi, kateri se opravi dobava blaga ali storitev v drugo državo članico in je dolžna plačati DDV na podlagi obrnjene davčne obveznosti, na računu navede le davčno osnovo tega blaga ali storitev ter količino in vrsto dobavljenega blaga oz. opravljenih storitev.

K 14. členu:

S tem členom se spreminja besedilo 83. člena ZDDV-1, ki ureja poenostavljen račun.

S prvim odstavkom je določeno, da je možna izdaja poenostavljenega računa za:

- dobave blaga in storitev, ki jih davčni zavezanec opravi drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, in za predplačila v skladu s 4. in 5. točko prvega odstavka 81. člena ZDDV-1, če znesek na računu, vključno z DDV, ni višji od 100 evrov,
- dobave blaga ali storitev končnim potrošnikom, ki jih davčni zavezanec opravi na ozemlju Slovenije in za katere mora izdati račun v skladu s prvim stavkom drugega odstavka 81. člena ZDDV-1 in
- primere izdaje dokumenta oziroma sporočila, ki šteje kot račun v skladu z devetim odstavkom 81. člena ZDDV-1.

Poenostavljenega računa davčni zavezanec ne sme izdati pri prodaji blaga na daljavo in v zvezi s transakcijami znotraj Unije, ki so oproščene plačila DDV.

Z drugim odstavkom so predpisani minimalni podatki, ki morajo biti navedeni na poenostavljenem računu.

S tretjim odstavkom je določeno, da se poenostavljen račun ne sme izdati za čezmejne dobave, za katere velja obrnjena davčna obveznost, če dobave opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, ali pa njegova poslovna enota ne sodeluje pri dobavi v Sloveniji.

S četrtem do šestim odstavkom je določeno, da se lahko poleg minimalnih podatkov zahtevajo tudi drugi podatki, in sicer:

- če se opravljajo dobave po splošni in nižji davčni stopnji, je treba na računu navesti znesek DDV, ločeno po davčnih stopnjah;
- če je opravljena oproščena dobava, je treba navesti sklic na veljavno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES, ustrezeni člen ZDDV-1 ali drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je dobava oproščena;
- podatke po 82. členu ZDDV-1, če prejemnik potrebuje takšen račun zaradi uveljavljanja ugodnosti po ZDDV-1 (npr. 54. člen ZDDV-1).

K 15. členu:

S tem členom se spreminja 84. člen ZDDV-1, ki še posebej ureja izdajo elektronskih računov.

S prvim odstavkom je določeno, da se račun lahko izda v papirni ali elektronski obliki.

Z drugim odstavkom je podana definicija elektronskega računa, ki mora vsebovati predpisane podatke po ZDDV-1. Davčni zavezanec sam izbere, katero elektronsko obliko zapisa bo uporabil. Ni pomembna vrsta elektronske oblike računa, ampak le dejstvo, da je račun v elektronski obliki takrat, ko je izdan in prejet.

S tretjim odstavkom je izrecno določeno, da se mora prejemnik računa strinjati z uporabo elektronskih računov.

S četrtem odstavkom je določeno, da mora vsak davčni zavezanec zagotoviti pristnost izvora računa, celovitost vsebine in čitljivost računa od trenutka izdaje do konca obdobja hrambe računov. Način zagotovitve pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti računa je prepuščena davčnim zavezancem. Navedeno se lahko zagotavlja s postopki in nadzori poslovanja, ki ustvarjajo zanesljivo revizijsko skled med računom in dobavo blaga ali opravljeno storitvijo, lahko pa se zagotavlja z že obstoječimi tehnologijami po trenutni zakonodaji, kot je napredni elektronski podpis in elektronska izmenjava podatkov (EDI).

S petim in šestim odstavkom je podana definicija »pristnosti izvora« in »celovitosti vsebine«.

S sedmim odstavkom so določeni pogoji za izdajo svežnja z več elektronskimi računi. Podatki, ki so skupni posameznim računom, lahko davčni zavezanec navede samo enkrat, če so za vsak račun dostopne vse informacije.

K 16. členu:

Z novim 84.a členom ZDDV-1 je določeno, da je znesek na računu lahko izražen v katerikoli valuti, znesek DDV, ki ga je treba plačati ali popraviti pa mora biti izražen v evrih. Določba je bila glede na spremenjen naslov in vsebino 84. člena iz tega člena prenesena v nov člen.

K 17. členu:

S spremembo tretjega odstavka 86. člena je določeno, da se morajo računi zaradi zagotavljanja pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti računa hraniti v svoji izvorni obliki, papirni ali elektronski, v kateri so bili poslani ali dani na razpolago. V primeru hrambe elektronskih računov, se morajo z elektronskimi sredstvi hraniti tudi podatki, ki jamčijo pristnost izvora in celovitost vsebine.

S spremembo četrtega odstavka 86. člena je določeno, da ima davčni organ v primerih, ko je treba DDV plačati v Sloveniji zaradi nadzora pravico do dostopa, prenosa in uporabe računov, ki jih je davčni zavezanec izdal, prejel ali shranil z elektronskimi sredstvi. Enako ima pravico do dostopa, prenosa in uporabe navedenih računov tudi davčni organ druge države članice, če je DDV treba plačati v tej drugi državi članici.

Sprememba petega odstavka pomeni usklajitev s členom 247(1) Direktive Sveta 2006/112/ES. 80.a člen ZDDV-1 se ne uporablja za področje hrambe računov. Tako je s tem odstavkom

določeno obdobje hrambe za dobavitelja blaga ali izvajalca storitev samo, če je kraj dobave v Sloveniji ter obdobje hrambe za davčnega zavezanca, ki prejme dobave, če ima ta davčni zavezanec sedež v Sloveniji. Obdobje hrambe računov je 10 let po poteku leta, na katerega se dobave oziroma nabave nanašajo. Za nepremičnine je obdobje hrambe računov 20 let po poteku leta, na katero se nanašajo.

K 18. členu:

S tem členom se s prvim in drugim odstavkom 131. člena ZDDV-1 popravlja definicijo prometa, ki ustreza definiciji člena 167a Direktive Sveta 2006/112/ES. Uporaba posebne ureditve po plačani realizaciji je tako možna za tiste davčne zavezanke, katerih vrednost obdavčljivega prometa v zadnjih 12 mesecih, brez DDV, ni presegla 400.000 eurov oziroma ni verjetno, da bo ta znesek presežen v naslednjih 12 mesecih.

K 19. členu:

S tem členom se glede na spremembo 131. člena ZDDV-1, redakcijsko spreminja besedilo drugega odstavka 134. člena ZDDV-1.

K 20. členu:

S tem členom se spreminja drugi odstavek 136. člena ZDDV-1 ki določa, da mora davčni zavezanec, ki obračunava DDV po posebni ureditvi po plačani realizaciji, poročati tudi o vseh prejetih računih, ki jih ni plačal do 31. decembra tekočega leta. Popis neplačanih računov davčni zavezanec predloži davčnemu organu v elektronski obliki, najkasneje do 31. januarja naslednjega leta.

K 21. členu:

S tem členom je v 140. členu ZDDV-1 (dodatno) predvidena sankcija za nepravilno izkazovanje podatkov na izdanih papirnih in elektronskih računih po 84. členu ZDDV-1.

K 22. členu:

S tem členom je v 141. členu ZDDV-1 v zvezi s 86. členom ZDDV-1 (dodatno) predvidena sankcija za davčnega zavezanca s sedežem v Sloveniji, ki davčnemu organu v postopkih nadzora ne omogoči dostopa, prenosa ali uporabe računov, ki jih davčni zavezanec hrani z elektronskimi sredstvi.

K 23. členu:

S tem členom je urejena prehodna določba za račune, ki so bili izdani pred 1. januarjem 2013, davčni zavezanci pa jih prejmejo po tem datumu. V teh primerih se za izdajo računa uporabljajo veljavne določbe za izdajo računa na dan 31. decembra 2012.

K 24. členu:

S končno določbo je določeno, da zakon začne veljati 1. januarja 2013.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO:

1. člen (vsebina zakona)

(1) S tem zakonom se ureja sistem in uvaja obveznost plačevanja davka na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) na ozemlju Republike Slovenije v skladu:

- z Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 347 z dne 11.12.2006, str. 1), zadnjič spremenjene z Direktivo Sveta 2010/23/EU z dne 16. marca 2010 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost v zvezi z neobvezno in začasno uporabo mehanizma obrnjene davčne obveznosti za opravljanje nekaterih storitev, dovezetnih za goljufije (UL L št. 72 z dne 20.3.2010, str. 1), (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2006/112/ES);
- z Direktivo Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici (UL L št. 44 z dne 20.2.2009, str. 23), in
- s Trinajsto direktivo Sveta 86/560/EGS z dne 17. novembra 1986 o usklajevanju zakonodaje držav članic glede prometnih davkov – Postopki vračila davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, ki nimajo stalnega prebivališča ali sedeža na ozemlju Skupnosti (UL L št. 326 z dne 21. 11. 1986, str. 40).

(2) Pojmi, uporabljeni v tem zakonu, imajo naslednji pomen:

- »ozemlje Slovenije« je ozemlje pod suverenostjo Republike Slovenije, vključno z zračnim prostorom in morskim območjem, nad katerimi ima Republika Slovenija suverenost ali jurisdikcijo v skladu z notranjim in mednarodnim pravom,
- »ozemlje države članice«, »država članica« in »Unija« je ozemlje držav članic in ozemlje Unije, ki je kot tako definirano v predpisih Evropske unije,
- »tretja država« je katerokoli drugo ozemlje, razen ozemlje Slovenije in ozemlja drugih držav članic oziroma Unije,
- »tretje ozemlje« je del državnega ozemlja države članice, ki pa ni sestavni del »ozemlja države članice« v smislu druge alineje tega odstavka, in sicer:
- v Zvezni Republiki Nemčiji: otok Heligoland, ozemlje Büsingen;
- v Kraljevini Španiji: Ceuta, Melilla, Kanarsko otočje;
- v Italijanski republiki: Livigno, Campione d'Italia, italijanske vode Luganskega jezera;
- v Francoski republiki: čezmorski departmaji;
- v Helenski republiki: 'A'Oo (gora Atos);
- v Republiki Finski: Alandski otoki;
- v Združenem kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska: Kanalski otoki.

(3) Po tem zakonu se:

- transakcije v Kneževine Monako ali iz nje obravnavajo kot transakcije v Francosko republiko oziroma iz nje,
- transakcije na otok Man ali iz njega obravnavajo kot transakcije v Združeno kraljestvo Velike Britanije in Severne Irske oziroma iz njega in
- transakcije v suverene cone Združenega kraljestva Akrotiri in Dhekelia ali iz njih obravnavajo kot transakcije na Ciper oziroma z njega.

9. člen (prenos blaga v drugo državo članico)

(1) Za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, se šteje tudi prenos blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, ki ga opravi davčni zavezanec v drugo državo članico.

(2) Šteje se, da je bil opravljen prenos blaga v drugo državo članico v skladu s prvim odstavkom tega člena, če davčni zavezanec ali druga oseba za njegov račun, odpošlje ali odpelje blago v drugo državo članico za namene svojega podjetja, razen za namene naslednjih transakcij:

- a) dobave tega blaga, ki jo opravi ta davčni zavezanec na ozemlju namembne države članice pod pogoji iz tretjega in četrtega odstavka 20. člena tega zakona;
- b) dobave tega blaga zaradi instalacije ali montaže, ki jo opravi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun na ozemlju namembne države članice pod pogoji iz desetega odstavka 20. člena tega zakona;

- c) dobave tega blaga, ki jo opravi davčni zavezanec na krovu plovila, zrakoplova ali na vlaku med prevozom potnikov, pod pogoji iz 21. člena tega zakona;
- d) dobave plina po sistemu za zemeljski plin, vzpostavljenem na ozemlju Unije ali po kateremkoli omrežju, povezanem s takim sistemom, dobava električne energije ali dobava energije za ogrevanje ali hlajenje po omrežjih daljinskega ogrevanja ali hlajenja pod pogoji iz 22. člena tega zakona;
- e) dobave tega blaga, ki jo opravi davčni zavezanec pod pogoji iz 46., 52., 53., in 54. člena tega zakona;
- f) opravljanja storitev na tem blagu, ki se opravijo na ozemlju namembne države članice, če se blago, na katerem so bile storitve opravljene, vrne temu davčnemu zavezancu v Slovenijo;
- g) začasne rabe tega blaga na ozemlju namembne države članice zaradi opravljanja storitev v tej državi članici, ki jih opravlja davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji;
- h) začasne rabe tega blaga na ozemlju druge države članice za obdobje, ki ne presega 24 mesecev, če bi se za začasni uvoz enakega blaga iz tretje države lahko uporabil postopek začasnega uvoza s popolno oprostitvijo uvoznih dajatev.

(3) Če eden od pogojev iz drugega odstavka tega člena ni več izpolnjen, se šteje, da je bilo blago preneseno v drugo državo članico. V tem primeru se šteje, da je prenos opravljen v trenutku, ko ta pogoj ni več izpolnjen.

33. a člen (predplačila pri opravljanju dobav blaga in storitev po 76.a členu ZDDV-1)

(1) Davčni zavezanec, ki je identificiran za namene DDV in je določen kot plačnik DDV na podlagi 76.a člena tega zakona, mora obračunati DDV tudi od danih predplačil na dan izvršitve predplačila.

(2) Za primere, ko je na podlagi prejšnjega odstavka DDV dolžna obračunati oseba, ki predplačilo da, prejemnik tega predplačila ni dolžan obračunati DDV po tretjem odstavku 33. člena tega zakona.

30.b člen (najem prevoznih sredstev)

(1) Kraj dajanja prevoznega sredstva v kratkoročni najem je kraj, kjer je prevozno sredstvo dejansko dano na razpolago najemniku.

(2) Za namene prejšnjega odstavka »kratkoročni najem« pomeni stalno posest ali uporabo prevoznega sredstva v obdobju, ki ni daljše od trideset dni, in pri plovilih, v obdobju, ki ni daljše od devetdeset dni.

33. člen (dobave blaga ali storitev)

(1) Obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV nastane, ko je blago dobavljeno ali so storitve opravljene.

(2) Če se za dobave blaga, razen iz točke b) drugega odstavka 6. člena tega zakona, in opravljanje storitev izdajajo zaporedni računi ali se izvršijo zaporedna plačila, se šteje, da so opravljene v trenutku, ko poteče obdobje, na katero se taki računi ali plačila nanašajo, vendar to obdobje ne sme biti daljše od enega leta. Za storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, in ki se neprekinjeno opravljajo v obdobju, daljšem od enega leta, ter za katere se v tem obdobju ne izdajajo računi in ne vršijo plačila, se šteje, da so končane ob izteku vsakega koledarskega leta, dokler storitve niso dokončane.

(3) Če je plačilo izvršeno, preden je blago dobavljeno ali preden so storitve opravljene, nastane obveznost obračuna DDV na dan prejema plačila in od prejetega zneska plačila.

(4) Če račun ni izdan, blago pa je bilo dobavljeno oziroma storitev opravljena, se DDV obračuna najpozneje zadnji dan davčnega obdobja, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek.

(5) Pri dobavi blaga oziroma storitev po 7., 8. in 15. členu tega zakona nastane obveznost obračuna DDV v davčnem obdobju, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek.

(6) Za dobave blaga, opravljene v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena tega zakona in za prenos blaga, ki ga opravi davčni zavezanec za namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostitvijo DDV, nastane obveznost obračuna DDV 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

(7) Ne glede na šesti odstavek tega člena, obveznost obračuna DDV nastane, ko je izdan račun, če je ta račun izdan pred 15. dnem v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

34. člen (pridobitev blaga znotraj Unije)

(1) Obdavčljivi dogodek nastane, ko je opravljena pridobitev blaga znotraj Unije. Šteje se, da je bila pridobitev blaga znotraj Unije opravljena, kadar se za dobavo podobnega blaga šteje, da je bila opravljena na ozemlju Slovenije.

(2) Za pridobitev blaga znotraj Unije obveznost obračuna DDV nastane 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

(3) Ne glede na drugi odstavek tega člena, obveznost obračuna DDV nastane, ko je izdan račun, če je ta račun izdan pred 15. dnem v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

39. člen (druge določbe)

(1) V davčno osnovo se ne vštevajo stroški vračljive embalaže, ki se pri dobavitelju blaga v vračljivi embalaži vodijo evidenčno.

(2) Pri preklicu naročila, vračilu ali znižanju cene po opravljeni dobavi se davčna osnova ustrezno zmanjša. Davčni zavezanec lahko popravi (zmanjša) znesek obračunanega DDV, če pisno obvesti kupca o znesku DDV, za katerega kupec nima pravice do odbitka.

(3) Davčni zavezanec lahko tudi popravi (zmanjša) znesek obračunanega DDV, če na podlagi pravnomočnega sklepa sodišča o zaključenem stečajnem postopku ali o uspešno zaključenem postopku prisilne poravnave ni bil poplačan oziroma ni bil poplačan v celoti. Na enak način lahko ravna tudi davčni zavezanec, ki pridobi pravnomočni sklep sodišča o ustavitvi izvršilnega postopka oziroma drugo listino, iz katere je razvidno, da v zaključenem izvršilnem postopku ni bil poplačan oziroma ni bil poplačan v celoti, ter davčni zavezanec, ki ni bil poplačan oziroma ni bil poplačan v celoti, ker je bil dolžnik izbrisan iz sodnega registra oziroma drugih ustreznih registrov ali predpisanih evidenc. Če davčni zavezanec naknadno prejme plačilo ali delno plačilo za opravljeno dobavo blaga oziroma storitev, v zvezi s katero je uveljavil popravek davčne osnove v skladu s tem odstavkom, mora od prejetega zneska obračunati DDV.

(4) Ne glede na prejšnji odstavek lahko davčni zavezanec popravi (zmanjša) znesek obračunanega in neplačanega DDV od vseh priznanih terjatev, ki jih je prijavil v postopku prisilne poravnave oziroma stečajnem postopku.

(5) Če davčni zavezanec naknadno prejme plačilo ali delno plačilo za opravljeno dobavo blaga ali storitev, v zvezi s katero je uveljavil popravek davčne osnove v skladu s prejšnjim odstavkom, mora od prejetega zneska, ki presega znesek nepopravljenega obračunanega DDV iz prejšnjega odstavka tega člena, obračunati DDV.

(6) Če so elementi za določitev davčne osnove pri uvozu blaga izraženi v tuji valuti, se menjalni tečaj določi v skladu s predpisi Unije za izračun carinske vrednosti blaga.

(7) Če je vrednost, ki je podlaga za določitev davčne osnove, razen pri uvozu blaga, določena v tuji

valuti, se za preračun te vrednosti v domačo valuto upošteva referenčni tečaj Evropske centralne banke, ki velja na dan nastanka davčne obveznosti in ga objavlja Banka Slovenije.

(8) Minister, pristojen za finance, lahko določi poenostavitve glede preračuna vrednosti tuje valute v domačo valuto v skladu s prejšnjim odstavkom.

40. člen (uporaba stopnje)

(1) DDV se obračunava po stopnji, ki velja v trenutku nastanka obdavčljivega dogodka.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena, se DDV obračunava po stopnji, ki velja ob nastanku obveznosti obračuna DDV, v naslednjih primerih:

- a) v primerih iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona;
- b) v primeru pridobitve blaga znotraj Unije;
- c) v primerih uvoza blaga iz tretjega in četrtega odstavka 35. člena tega zakona.

(3) Stopnja, ki se uporablja za pridobitev blaga znotraj Unije, je stopnja, ki se uporablja za dobavo enakega blaga na ozemlju Slovenije.

58. člen (oprostitve za dobave določenega blaga in storitev v davčnih skladiščih)

(1) Plačila DDV sta oproščena tudi dobava in uvoz blaga iz Priloge II tega zakona, ki se vnese v davčno skladišče v Sloveniji.

(2) Za namene tega zakona je »davčno skladišče«:

- v primeru mineralnih olj: prostor, ki je opredeljen kot trošarinsko skladišče v skladu z zakonom, ki ureja trošarine;
- pri drugem blagu: prostor, ki je opredeljen kot davčno skladišče v skladu s tem zakonom in predpisom, ki ga izda minister, pristojen za finance.

(3) V davčnem skladišču ne sme biti skladiščeno blago, ki je namenjeno prodaji na drobno, razen v naslednjih primerih:

- a) če je blago namenjeno davka prosti prodajalni, ki se nahaja za izstopno mejno carinsko kontrolo na letališču ali pristanišču, za prodajo blaga, ki se iznese v potnikovi osebni prtljagi pri poletih ali ladijskih prevozi na tretje ozemlje ali v tretjo državo, kadar je taka prodaja oproščena v skladu s točko b) 52. člena tega zakona;
- b) če je blago namenjeno davčnim zavezancem za dobave potnikom na krovu zrakoplova ali plovila med poletom ali ladijskim prevozom, kadar je namembni kraj zunaj Unije; c) če je blago namenjeno davčnim zavezancem za dobave, ki so oproščene plačila DDV v skladu s 54. členom tega zakona.

(4) Plačila DDV so oproščene tudi storitve, ki so povezane z dobavami blaga po prvem odstavku tega člena.

(5) Plačila DDV so oproščene tudi dobave blaga iz Priloge II, ki je priloga tega zakona in njegov sestavni del, in storitev na tem blagu, dokler je blago v postopku davčnega skladiščenja.

67. člen (uveljavljanje pravice do odbitka)

(1) Za uveljavljanje pravice do odbitka DDV mora davčni zavezanec izpolnjevati naslednje pogoje:

a) za odbitke v skladu s točko a) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi z dobavo blaga ali storitev, mora imeti račun, izdan v skladu z 81. do 84. členom tega zakona;

b) za odbitke v skladu s točko b) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s transakcijami, ki se obravnavajo kot dobava blaga ali storitev, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance;

c) za odbitke v skladu s točko c) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s pridobitvami blaga znotraj Unije, v obračunu DDV iz 87. člena tega zakona mora navesti vse podatke, ki so potrebni za izračun zneska DDV, ki ga je dolžan plačati za svoje pridobitve, in imeti račun, izdan v skladu z 81. do 84. členom tega zakona;

d) za odbitke v skladu s točko d) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s transakcijami, ki se obravnavajo kot pridobitve blaga znotraj Unije, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance;

e) za odbitke v skladu s točko e) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi z uvozom blaga, mora imeti uvozni dokument, na katerem je naveden kot prejemnik ali uvoznik in na katerem je naveden znesek DDV, ki ga je dolžan plačati oziroma omogoča izračun tega zneska;

f) če je dolžan plačati DDV kot naročnik ali kupec v skladu z 2., 3. in 4. točko prvega odstavka 76. člena ali 76.a členom tega zakona, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance.

(2) Davčni zavezanec opravi odbitek tako, da od skupnega zneska DDV, ki ga dolguje za dano davčno obdobje, odšteje skupni znesek DDV, za katerega je v istem obdobju nastala pravica do odbitka, ki se lahko uveljavlja v skladu s prvim odstavkom tega člena. Če davčni zavezanec ne opravi odbitka DDV v tem davčnem obdobju, lahko odbije ta znesek DDV kadarkoli po tem davčnem obdobju, vendar ne pozneje kot v zadnjem davčnem obdobju koledarskega leta, ki sledi letu, v katerem je pridobil pravico do odbitka DDV.

(3) Davčni zavezanec iz četrtega odstavka 95. člena tega zakona lahko odbije znesek pavšalnega nadomestila v davčnem obdobju, v katerem je pavšalno nadomestilo plačal.

(4) Če davčni zavezanec prejme račun, na katerem je izkazan DDV od osebe, ki ga po tem zakonu ne sme izkazati, ne sme odbiti izkazanega DDV, ne glede na to, ali nepooblaščen oseba ta DDV plača.

(5) Če davčni zavezanec prejme račun, na katerem je izkazan višji znesek DDV, kot bi moral biti po zakonu, ne sme odbiti tega višjega zneska, ne glede na to, da je bil DDV plačan.

(6) Davčni zavezanec sme odbiti DDV ne prej kot v davčnem obdobju, v katerem je prejel račune za njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev oziroma carinske deklaracije za uvoženo blago.

81. člen (obveznost izdajanja računov)

(1) Vsak davčni zavezanec mora zagotoviti, da je izdan račun za:

1. dobave blaga ali storitev, ki jih je opravil drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec;
2. dobave blaga iz tretjega in četrtega odstavka 20. člena tega zakona;
3. dobave blaga, opravljene pod pogoji iz 46. člena tega zakona;
4. vsako predplačilo, ki ga prejme, preden je opravljena katera od dobav blaga iz 1., 2. in 3. točke tega odstavka;
5. vsako predplačilo, ki ga prejme od drugega davčnega zavezanca ali pravne osebe, ki ni davčni zavezanec, preden so storitve dokončane;
6. druge dobave blaga in storitev, ki jih je opravil na ozemlju Slovenije.

(2) Račun iz prvega odstavka tega člena izda davčni zavezanec, lahko pa ga izda tudi kupec blaga ali naročnik storitev ali tretja oseba v imenu in za račun davčnega zavezanca pod pogoji, ki jih predpiše minister, pristojen za finance.

(3) Davčni zavezanec, ki na ozemlju Slovenije opravi več posameznih dobav blaga ali storitev, lahko izda skupni račun pod pogoji, ki jih predpiše minister, pristojen za finance.

(4) Kot račun se šteje tudi vsak dokument oziroma sporočilo, ki spreminja prvotni račun in se nanj nedvoumno nanaša.

82. člen
(obvezni podatki na računu)

Davčni zavezanec, ki izda račun v skladu z 81. členom tega zakona, mora na računu navesti naslednje podatke:

1. datum izdaje računa;
2. zaporedno številko, ki omogoča identifikacijo računa;
3. identifikacijsko številko za DDV, pod katero je davčni zavezanec dobavil blago ali storitev;
4. identifikacijsko številko za DDV kupca oziroma naročnika, pod katero je kupec ali naročnik prejel dobavo blaga ali storitev, za katero je dolžan plačati DDV, ali je prejel dobavo blaga v skladu s 46. členom tega zakona;
5. ime in naslov davčnega zavezanca in njegovega kupca ali naročnika;
6. količino in vrsto dobavljenega blaga oziroma obseg in vrsto opravljenih storitev;
7. datum, ko je bila opravljena dobava blaga, ali datum, ko je bila storitev opravljena oziroma končana, ali datum, ko je bilo opravljeno predplačilo iz 4. in 5. točke prvega odstavka 81. člena tega zakona, če se ta datum lahko določi in je različen od datuma izdaje računa;
8. davčno osnovo, od katere se obračuna DDV po posamezni stopnji oziroma na katero se nanaša oprostitvev, ceno na enoto brez DDV ter kakršnakoli znižanja cen in popuste, ki niso vključeni v ceno na enoto;
9. stopnjo DDV;
10. znesek DDV, razen v primerih, kjer se uporablja posebna ureditev, za katero ta zakon ta podatek izključuje;
11. v primeru oprostitve DDV ali, če je plačnik DDV kupec ali naročnik, veljavno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES ali ustrezeni člen tega zakona ali drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je dobava blaga ali storitev oproščena DDV ali predmet obrnjene davčne obveznosti;
12. v primeru dobave novega prevoznega sredstva, opravljene v skladu s pogoji iz 1. in 2. točke 46. člena tega zakona, značilnosti, kot so opredeljene v tretjem odstavku 3. člena tega zakona;
13. v primeru uporabe posebne ureditve za potovalne agencije, sklicevanje na veljavno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES ali ustrezeni člen tega zakona ali drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je bila uporabljena posebna ureditev;
14. v primeru uporabe ene od posebnih ureditev za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke ali starine, sklicevanje na veljavno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES ali ustrezeni člen tega zakona ali drugo sklicevanje, ki kaže na to, da je bila uporabljena posebna ureditev;
15. če je oseba, ki je dolžna plačati DDV, davčni zastopnik za namene drugega odstavka 76. člena tega zakona, identifikacijsko številko za DDV davčnega zastopnika, skupaj z njegovim imenom in naslovom.

83. člen
(poenostavljeni računi)

(1) Davčni zavezanec, ki izda račun za opravljeno dobavo blaga ali storitev na ozemlju Slovenije in izda račun v skladu s 6. točko prvega odstavka 81. člena tega zakona, mora na računu navesti naslednje podatke:

1. datum izdaje;
2. zaporedno številko, ki omogoča identifikacijo računa;
3. ime in naslov davčnega zavezanca in identifikacijsko številko za DDV, pod katero je opravil dobavo blaga ali storitev;
4. količino in vrsto dobavljenega blaga oziroma obseg in vrsto opravljenih storitev;
5. prodajno vrednost blaga oziroma storitve z vključenim DDV ter
6. znesek vračunanega DDV.

(2) Če davčni zavezanec opravlja dobavo blaga ali storitev po različnih davčnih stopnjah, mora prodajno vrednost z vključenim DDV izkazati ločeno po davčnih stopnjah in izkazati ločeno tudi vrednost DDV.

(3) Če davčni zavezanec opravi dobavo blaga oziroma storitev, za katero je predpisana oprostitvev plačila DDV, se mora na računu sklicevati na veljavno določbo Direktive Sveta 2006/112/ES, ustrezeni člen tega zakona ali drug sklic, ki kaže na to, da je dobava blaga ali storitev oproščena plačila DDV.

(4) Ne glede na prvi odstavek tega člena, lahko prejemnik blaga oziroma storitev, ki ni zavezanec za DDV, zahteva, da mu davčni zavezanec izda račun v skladu z 82. členom tega zakona, če prejemnik potrebuje tak račun zaradi uveljavljanja ugodnosti v skladu s tem zakonom (na primer po 54. členu tega zakona).

84. člen (posebne določbe)

(1) Znesek na računu je lahko izkazan v katerikoli valuti, s tem da mora biti znesek DDV, ki ga je treba plačati, izražen v eurih.

(2) Račun se lahko izda v papirni obliki, lahko pa tudi v elektronski obliki, če s tem soglaša kupec oziroma naročnik in če je zajamčena pristnost izvora in celovitost vsebine.

(3) Račun se lahko izda v elektronski obliki v skladu s predpisi, ki določajo elektronsko poslovanje, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- zagotovljena mora biti avtentičnost izvirnika računa, tako da prejemnik računa lahko ugotovi, da je tak račun resnično poslal izdajatelj računa;
- iz elektronskega sporočila morata biti razvidna čas in kraj odpošiljanja in prejema računa;
- zagotovljena mora biti integriteta računa, tako da uporabljena tehnologija in postopki v zadostni meri onemogočajo spremembo podatkov na računu.

(4) Ne glede na prejšnji odstavek se račun za namene DDV lahko pošlje ali je dan na razpolago na elektronski način z elektronsko izmenjavo podatkov (EDI), če je zajamčena avtentičnost izvora in integriteta vsebine.

(5) Davčni zavezanec, ki istemu prejemniku na elektronski način pošlje ali da na razpolago sveženj z več računi, lahko podatke, ki so skupni posameznim računom, navede samo enkrat, če so za vsak račun dostopne vse informacije.

(6) Minister, pristojen za finance, lahko določi izjeme od obveznosti izdajanja računov, če se podatki o prodaji blaga oziroma storitev lahko zagotovijo na drug način in ni ogrožen nadzor nad izvajanjem tega zakona.

86. člen (posebne obveznosti v zvezi s hrambo računov)

(1) Vsak davčni zavezanec mora zagotoviti hrambo kopij računov, ki jih izda sam, ali njegov kupec ali naročnik ali tretja oseba v njegovem imenu in za njegov račun, ter vseh računov, ki jih je prejel.

(2) Če se davčni zavezanec, ki ima sedež na ozemlju Slovenije odloči, da kopije računov, ki jih je izdal, in račune, ki jih je prejel, hrani zunaj ozemlja Slovenije, mora predhodno o tem obvestiti davčni organ.

(3) Davčni zavezanec lahko račune hrani tudi v elektronski obliki, če je davčnemu organu zagotovljen dostop do tako shranjenih podatkov, in če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- podatki, vsebovani v elektronskem dokumentu ali zapisu, so dosegljivi in primerni za poznejšo uporabo,
- podatki so shranjeni v obliki, v kateri so bili oblikovani, poslani ali prejeti,
- iz shranjenega elektronskega sporočila je mogoče ugotoviti, od kod izvira, komu je bilo poslano ter čas in kraj njegovega pošiljanja ali prejema, in
- uporabljena tehnologija in postopki v zadostni meri onemogočajo spremembo ali izbris podatkov, oziroma obstaja zanesljivo jamstvo glede nespremenljivosti podatkov oziroma sporočil.

(4) V celotnem obdobju hrambe mora davčni zavezanec zagotoviti pristnost izvora in celovitost vsebine hranjenih računov, kakor tudi njihovo čitljivost. Podatkov na računih iz tretjega in četrtega odstavka 84. člena tega zakona ni dovoljeno spreminjati in morajo ostati čitljivi v celotnem obdobju hrambe.

(5) Davčni zavezanec mora zagotoviti hrambo računov, ki se nanašajo na dobave blaga ali storitev na ozemlju Slovenije, ter računov, ki jih prejmejo od davčnih zavezancev, ki imajo sedež na ozemlju Slovenije, najmanj 10 let po poteku leta, na katero se računi nanašajo.

(6) Ne glede na peti odstavek tega člena, mora davčni zavezanec zagotoviti hrambo računov, ki se nanašajo na nepremičnine, najmanj 20 let po poteku leta, na katero se nanašajo.

(7) Določbe tega člena se nanašajo tudi na račune, ki jih davčni zavezanec prejme od oseb iz prvega in drugega odstavka 94. člena tega zakona.

131. člen (splošno)

(1) Davčni zavezanec, ki v zadnjih 12 mesecih ni presegel 400.000 eurov obdavčenega prometa, brez DDV, in ni verjetno, da bo ta znesek presegel v naslednjih 12 mesecih, sme obračunavati in plačevati DDV na podlagi prejetih plačil za opravljene dobave blaga in storitev (v nadaljnjem besedilu: posebna ureditev po plačani realizaciji) v skladu s tem podpoglavjem na način, ki ga predpiše minister, pristojen za finance.

(2) V znesek iz prejšnjega odstavka se ne všteva prodaja osnovnih sredstev.

(3) Pri povezanih osebah se, za namene tega podpoglavja, kot znesek iz prvega odstavka tega člena šteje znesek, ki ga vse povezane osebe dosežejo skupaj. Za povezane osebe se štejejo osebe, ki so kot take določene v predpisih o obdavčitvi dohodkov pravnih ali fizičnih oseb.

(4) Ne glede na 33. člen tega zakona, nastane obveznost obračuna DDV za davčnega zavezanca, ki uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, na dan, ko prejme plačilo.

(5) Ne glede na 62. člen tega zakona, nastane pravica do odbitka DDV za davčnega zavezanca, ki uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, na dan, ko izvrši plačilo.

134. člen (začetek in prenehanje uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji)

(1) Davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje za začetek uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji, lahko začne uporabljati to ureditev ne prej kot prvi dan svojega naslednjega davčnega obdobja, ki sledi mesecu prireditve.

(2) Davčni zavezanec lahko uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji do zadnjega dne tistega davčnega obdobja, v katerem vrednost obdavčenih dobav v zadnjih 12 mesecih preseže 400.000 eurov, brez DDV.

(3) Davčni zavezanec lahko preneha uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji zadnji dan katerega koli svojega davčnega obdobja, če obvesti davčni organ o davčnem obdobju, v katerem bo prenehal uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji. Davčni zavezanec predloži obvestilo davčnemu organu v elektronski obliki.

(4) Davčni zavezanec, ki preneha uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji v skladu z drugim in tretjim odstavkom tega člena, mora v obračunu DDV, ki ga predloži za davčno obdobje, v katerem preneha uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji, izkazati celoten znesek DDV, ki bi ga bil dolžan plačati v obdobju uporabe posebne ureditve po plačani realizaciji, če ne bi uporabljal te posebne ureditve, zmanjšan za celoten znesek DDV, ki ga je obračunal in plačal v skladu s posebno ureditvijo po plačani realizaciji, in za znesek odbitka DDV.

136. člen (dokazila o izvršenih plačilih in poročanje o neplačanih računih na dan 31. decembra tekočega leta)

(1) Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, mora v roku iz 86. člena

tega zakona hraniti račune, ki jih je plačal drugim davčnim zavezancem, in dokazila o opravljenih plačilih.

(2) Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, mora davčnemu organu poročati o vseh izdanih računih, ki niso plačani do 31. decembra tekočega leta. Popis neplačanih računov mora davčni zavezanec predložiti davčnemu organu v elektronski obliki najpozneje do 31. januarja naslednjega leta.

140. člen
(davčni prekrški)

(1) Z globo od 1.200 do 41.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

1. DDV ne obračuna takrat, ko nastane obveznost v skladu s 33., 34. oziroma 131. členom tega zakona;
2. DDV ne obračuna od davčne osnove v skladu s 36., 36. a oziroma 37. členom tega zakona;
3. na računu ne izkaže predpisanih podatkov (82. in 83. člen);
4. ne obračuna ali nepravilno obračuna DDV za predpisano davčno obdobje (89., 134. in 135. člen);
5. na računih izkazuje DDV (110. in 116. člen);
6. davčnemu organu ne sporoči, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec, začne, spremeni ali preneha (prvi odstavek 125. člena);
7. ne predloži oziroma ne predloži v predpisanem roku posebnega obračuna DDV za elektronsko opravljene storitve oziroma v obračunu ne izkaže predpisanih podatkov (127. člen);
8. ne predloži obračuna in ne plača DDV od elektronsko dobavljenih storitev v predpisanem roku in na predpisan način (127. in 128. člen);
9. davčnemu organu ne poroča o izdanih in neplačanih računih oziroma popisa neplačanih računov ne predloži v zahtevanem roku (drugi odstavek 136. člena).

(2) Z globo od 200 do 4.100 eurov se kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

(3) Oseba iz petega odstavka 95. člena tega zakona se kaznuje za prekršek z globo od 200 do 1.200 eurov, če ne sestavi obračuna pavšalnega nadomestila in ga ne predloži davčnemu organu v predpisanem roku oziroma v obračunu ne izkaže predpisanih podatkov.

141. člen
(hujši davčni prekrški)

(1) Z globo od 2.000 do 125.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

1. nepravilno obračuna znesek DDV, ki ga sme odbiti (63. do 72. člen);
2. ne plača oziroma ne plača v predpisanem roku DDV (77. člen);
3. pri davčnem organu ne izpolni obveznosti v zvezi s prijavo, spremembo ali prenehanjem dejavnosti kot davčnega zavezanca oziroma davčnemu organu ne predloži zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV ali ga ne predloži v predpisanem roku ali na predpisan način (78. člen);
4. davčnemu organu ne prijavi, da pridobiva blago znotraj Unije (tretji odstavek 78. člena);
5. ne zagotovi, da je izdan račun (81. člen);
6. v svojem knjigovodstvu ne zagotovi podatkov iz 85. člena tega zakona oziroma jih ne zagotovi za predpisano obdobje;
7. ne hrani poslovnih knjig in druge dokumentacije v predpisanem roku ali ne zagotovi pristnosti in celovitosti vsebine hranjenih računov (86. in 136. člen);
8. ne predloži ali ne predloži na predpisan način oziroma v predpisanih rokih obračuna DDV oziroma v obračunu DDV ne izkaže predpisanih podatkov (87., 88., 88.a člen);
9. ne predloži davčnemu organu rekapitulacijskega poročila o dobavah blaga znotraj Unije (prvi odstavek 90. člena) oziroma ga ne predloži v predpisanem roku za predpisano obdobje oziroma ga ne predloži na predpisan način (92. člen);
10. v rekapitulacijskem poročilu ne izkaže predpisanih podatkov (drugi odstavek 90. člena in prvi odstavek 91. člena);

10.a ne predloži davčnemu organu poročila o dobavah blaga ali storitev po 76.a členu tega zakona ali ga ne predloži v predpisanem roku za predpisano obdobje ali ga ne predloži na predpisan način (92.a člen);

11. obračunava DDV, na računih izkazuje DDV ter odbija DDV v nasprotju s 94. členom tega zakona;

12. zato, da bi neupravičeno začel uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji, davčnemu organu predloži napačne ali nepopolne podatke o izpolnjevanju pogojev iz 133. člena;

13. kljub temu da ne izpolnjuje pogojev za uporabo posebne ureditve po plačani realizaciji, obračunava DDV na podlagi prejetih plačil (131. člen);

14. začne uporabljati posebno ureditev po plačani realizaciji pred začetkom davčnega obdobja, ki ga je navedel v obvestilu davčnemu organu, oziroma uporablja omenjeno ureditev tudi potem, ko ne izpolnjuje več pogojev za njeno uporabo (134. člen);

15. ne vodi evidenc o transakcijah z investicijskim zlatom oziroma ne zagotavlja hranjenja dokumentacije v predpisanem roku (122. člen);

16. ne vodi evidence o transakcijah v okviru posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža in opravljajo elektronske storitve, oziroma je ta evidenca nepopolna ali nenatančna (130. člen);

17. ne zagotavlja hranjenja evidence o elektronsko opravljenih storitvah v predpisanem roku hranjenja (130. člen);

18. ne poveča davčne obveznosti v višini uveljavljenega odbitka DDV po neplačanih računih ali ne predloži podatkov o povečanju davčne obveznosti, neuveljavitvi odbitka DDV in o povečanju ali zmanjšanju odbitka DDV (66.a člen).

(2) Z globo od 200 do 4.100 eurov se kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

V. PREDLOG, DA SE PREDLOG ZAKONA OBRAVNAVA PO NUJNEM OZIROMA SKRAJŠANEM POSTOPKU

V skladu s prvim odstavkom 142. člena Poslovnika Državnega zbora Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 92/07 – UPB1 in 105/10) vlada predlaga državnemu zboru, da predlog zakona obravnava po skrajšanem postopku, ker gre za manjše spremembe in dopolnitve zakona in manj zahtevne uskladitve zakona s pravom Evropske unije.

Predlog zakona v slovenski pravni red prenaša Direktivo Sveta 2008/8/ES z dne 12. februarja 2008 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede kraja opravljanja storitev, s katero so bila uvedena nova pravila v zvezi s krajem opravljanja storitev v delu, ki mora biti uveljavljena s 1. januarjem 2013 in Direktivo Sveta 2010/45/ES z dne 13. julija 2010 o spremembah Direktive 2006/112/ES glede pravil o izdajanju računov.

VI. PRILOGE

- Osnutek Pravilnika o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost (*opomba: dokument je v pripravi*)